

EL: — In felul ăsta nu putem continua. Trebuie să te schimbi!

EA: — M-am schimbat !...

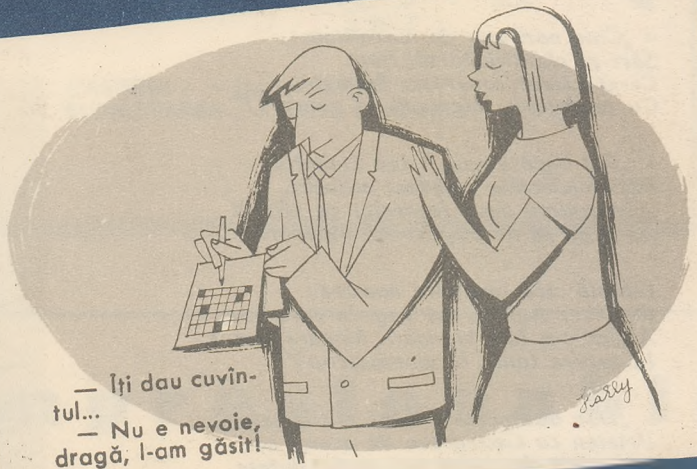

— Tovarășe, ne-ai promis că iarna asta intrăm în casă...
— Poftiți !

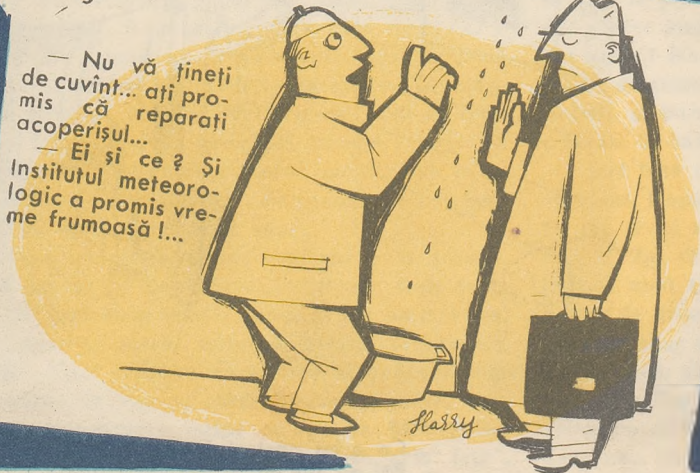
DE

— Se va face, tovarășe... se va face...
Harry

— Îți dau cuvîntul...
— Nu e nevoie, dragă, l-am găsit!
Harry

— Nu vă țineți de cuvînt... ați promis că reparați acoperișul...
— Ei și ce ? Și Institutul meteorologic a promis vreme frumoasă !...
Harry

CUVINT

Sedință administrativă

Lucrez la întreprinderea Cutare
Desigur, n-o cunoașteți, dragii mei,
Așa, ca întreprindere, nu-i mare,
Dași unică-aș spune-n felul ei.

La noi deci, la întreprinderea Cutare,
S-a constatat risipă excesivă;
Și-am fost chemați de grabă prin urmare,
La o sedință administrativă.

- „Tovarăși!”... a dat șeful să vorbească,
Privindu-ne atât de îndurerat
Și cu obrazul într-atât de tras, că
Și pe contabil l-a emoționat...

„Tovarăși, soarta noastră fuză crudă!
Sîntem, cum ați aflat, în deficit!
Așa că cine are urechi s'audă
Și să ne spună unde s'a greșit!...”

Să nu ascundeți nici o faptă care
Ne-a poticnit din mersul nostru-n sus!
Tovarăși, de la mic și pînă la mare,
Vă rog să spuneți tot ce aveți de spus!”

- „Voi spune tot!”... s'a ridicat năpraznic
Inspectorul Stamate și'a grăit:
„Avem un planificator obraznic:
Georgescu! Cer să fie-nlocuit!”

Chiar azi, de pildă, cînd veneam încoace,
Cu toate că precis m'a observat,
Probabil numai ca să mă probeace,
Sfidîndu-mă, nici nu m'a salutat!

Deci cum să facem noi economie,
Cînd dumnealui, în postul respectiv,
Ne demoralizează-n carne vie,
Îgnîndu-ne în chip demonstrativ?”...

- „Cine vorbește de moralitate!...
Sări și planificatorul, fiert.
Ce'ai căutat, tovarășe Stamate,
Cu secretara, miercuri, la concert?”

- „Dăi dacă e așa...” luă cuvîntul
Paraschivescu, referent adjunct,
„Georgescu dacă face-aici pe sfîntul
Aș orea să ne explice-un amănunt:”

Iubește cîcă instituția noastră!
Perfect! Atunci, mă rog, în care scop
A fost c-o fată blondă-n halnă-albastră,
În zece-a lunii, la cinemascop?”

- „Dar dumneata...” sări și Carcalete,
Prieten cu Georgescu de vreun an,
„De ce-ți dai banii toți pe la bufete
Și nu îi dai copilului ghotzdan?”...

...Și pînă la o oră cam tardivă
(Precum vedeți, s'a prelungit nițel...)
Sedința noastră administrativă
A ridicat probleme fel de fel.

Acuma știm că Irinel Mardare
E în divorț și știm și pentru ce,
Cunoaștem și motioul pentru care
A fost mutată de la P.T.T.

Mat știm că secretara e-o infamă,
Că arhivarul merge la dentist,
Că Gogu Tănăsescu are-o mamă,
Și multe, multe, ce să mai insist...

Eu totuși nu pot să-nțeleg și pace:
Luptarăm în sedința care-a fost,
Să rezolvăm risipa ce se face;

.....

De ce n-am reușit să-i dăm de rost?...

— De ce ți-ai pus hainele de sărbătoare, tov. referent?
— Am o convorbire telefonică cu raionul...

Desen de Gion D. Mihail

— Ce e cu portretul ăsta, aici?
— Păi nu știi că... „Ochiul stăpînului îngrașă vita”?

Desen de L. Darian

HALAL CIZMAR

Halal cizmar!

*Ce demon te-a împins să-mi taci
Pantofii-atât de strîmți și mici,
Ca ultimul dintre cîrpaci?*

*Un gînd amar nic mă-nfloară,
Ca un trimis al cîpedel sorți:
„Doar dacă-ți tai ceva din deget
„Vei izbuti cîndva să-ți porți”.*

*Mă uit cu jînd cum calcă alții,
Cu pas voios, în mers normal.
Eu calc, cum calcă-o domnișoară,
Cu primul toc înalt, la bal.*

*De mîna-ți aspră ca tovalul,
Mă-nduioșam, sentimental,
Cum s-ar mira azi Topîrceanu
Că ai „obrazul” de toval!*

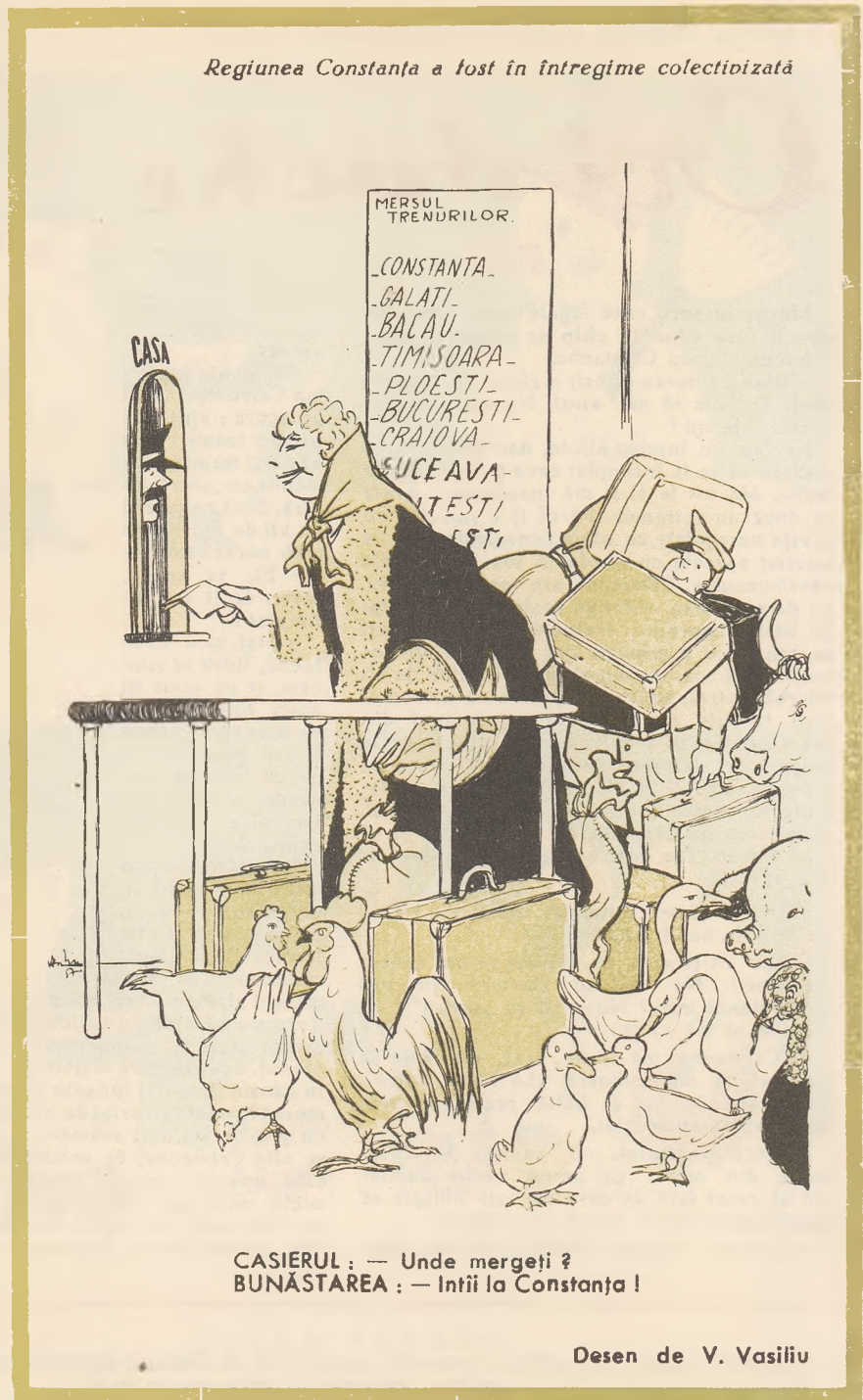
*O, cum aș îndemna poporul,
Să nu-ți mai calce-n prăoălie,
Cum ți-aș mai da cu calapodul
Vreo două peste scăfirle.*

*Ar trebui o zi pe lună,
Cizmarul ăsta păcălici,
Să poarte-obligator, pantofii
Cu două numere mai mici!*

*Și să vedem atunci, ce zice,
Cum se descurcă și ce face,
Cînd o simți că toată strada
Este papată doar cu ace.*

*Dar, pînă-atunci o întrebare
Mă chinuie că o păgînă:
„Ce fac? Dau polul la mașină,
„Sau mă descalf și-i iau în mînă?”*

Regiunea Constanța a fost în întregime colectivizată

Desen de V. Vasiliu

RADU STĂNESCU

Un om impresionabil

Sînt un om foarte impresionabil. Parcă aș fi o hirtie de fotografiat. E de speriat, cu cită ușurință prind din jurul meu ticuri, obiceiuri, vocabular sau gesturi. Adevărul e că nu ține mult, dar e o însușire care îmi produce o mulțime de necazuri. Ulte, de pildă dacă plec de la o sedință și mă sui în tramvai, mă auzi: „Tovarășe casier, înscrie-mă și pe mine pe ordinea de zi cu un bilet de trei-zeci”. Pe urmă, continui adresându-mă celorlalți pasageri: „Hai să avansăm, după cum bine a spus și antevorbitorul meu”. Sau către un cetățean: „Tovarășe, observația dumitale, cu panoul pe bombeul meu, nu e la problemă. Eu atîta am avut de spus...”

Și ulte, așa o țin două-trei ceasuri pînă îmi revin la normal. Dar ce-am pățit într-o seară, tot în tramvai, cînd am ieșit de la teatru unde văzusem „Cei trei mușchetari” n-am să uit toată viața. Mai intii am sărit din mers pe scară, strigînd: „Halo, toți pentru unul și unul pentru toți”. Unui cetățean care voia să coboare prin spate i-am aruncat în obraz un ziar pe care-l aveam în mînă, strigîndu-i: „Pe legea mea, monsignore, mîine în spatele Mitropoliei voi scrie cu spada mea pe pielea dumitale: Coborîrea prin față”. Vatmanului i-am spus: „Hai, dă pîntenii că ulte ne-ajung din urmă oamenii lui Richelieu din trolleybus”. Omul, crezînd că are de-a face

cu un nebun, a șoptit ceva unui milițian ce se găsea pe platformă și care la prima stație m-a coborît binișor din tramvai și m-a condus direct pînă la prima secție de miliție, în timp ce eu strigam: „La naiba? Nu te lua după uneltirile vatmanului. E omul lui Milady.” Noroc de comandantul secției care mi-a dat drumul după ce eu m-am liniștit, și i-am povestit despre ciudata mea însușire, că altfel mă trezeam la balamuc.

Ieri însă am făcut-o chiar de oale. Venisem acasă înaintea nevesti-mi. După zece minute intră și ea: „Bună ziua, Radule!” zice. Eu tac și nu răspund. Ea, intrigată: „Dar ce-i cu tine? Nu te simți bine?” Eu, răstît: „Dar ce, ești chioară de nu vezi că-s sănătos?” În fața unui asemenea limbaj, nevastă-mea s-a intimidat. Apoi, obosită de drum, s-a așezat pe un scaun spunîndu-mi: „Vrei să-mi dai un pahar cu apă, că mi-e sete”. Am adus cana cu apă: „Ține palma căuș, zic să-ți torn ca să bei”. Intrigată, nevastă-mea mă întrebă: „Bine omule, ce ți-a venit? Toarnă-mi într-un pahar!” „N-avem ambalaj, am urlat eu, și am continuat. Dacă-ți place, bine dacă nu... altul la rînd. Numai cu pretenții vii. Și nici n-ai bani potrivii!” „Aoleu! a înțeles nevasta. Doar te-am rugat să nu te mai duci la „Alimentara” din Edgar Quinet”.

Cristache

Mergeam spre casă agale cînd, deodată, năvăli spre mine, în chip de vijelie, statura prietenului meu Cristache.

- Bine că te-am găsit - zice - de cînd te caut. Trebuie să mă ajuti. Nu mai pot suporta, înțelegi?

De fapt nu înțeleg nimic, dar bănuiesc că trebuie să se fi întîmplat ceva grav cu Cristache. Mă uit la el și mă inspălmint. Arată ca după un cutremur. Părul îi e jumulit, cu șuvițe neregulate ca niște pensule de diferite mărimi așezate cu coada în jos într-o oală vinăt-cenușie. Cristache are peste maxilar, cu direcția nas, o dungă roșie cu cîțiva țepi de barbă împrejur. Hainele cu umerii dați pe spate, cu o mincă mai lungă și un buzunar mai jos, cu dunga pantalonilor ca un microb spiral, îmi arată precis că prietenul meu trebuie să fi trecut printr-unul din acele groaznice accidente: ori cădere de la balcon, ori deraiere de tren, ori - ceea ce e foarte posibil și tot atît de grav - o discutie în contradictoriu cu nevasta. Totuși, ca prieten nu se putea să nu-l ascult și să nu-l întreb, așa cum se întrebă în asemenea ocazii:

- Da' ce ți s-a întîmplat Cristache? Ce-i cu tine în halul ăsta?

- Las' că-ți spun eu. N-auzi că am nevoie de tine? Nu ești tu ziarist? Nu ești tu prietenul meu? Nu scrii tu „satiră”? Tu trebuie să mă ajuti!

Și Cristache mă ia de braț, mă sule în tramvai și mă coboară „La viața dulce”, restaurant de lux și haltă preferată încă din vremea studentiei.

Mitică, ospătarul, îl salută pe Cristache din mers, ca pe-un vechi cunoscut al casei față de care nu ești obligat să îndeplinești nici o formă de protocol.

- Ciorbă? întrebă Mitică tot din fugă

tracînd pe lingă masa la care ne-am așezat.

- Ciorbă, confirmă Cristache, și mi se scuză: sînt lîsnit de foame! După ce și termină comanda cu „și-o friptură, două pahare și un kil de vin” îl întreb nerăbdător:

- Ei, ia spune, frate, ce ți s-a întîmplat?

- Stai, zice Cristache, întii să mincăm, și pe urmă îți spun tot, tot... Pe concret... Dă-mă-mă-mă gîndit la tine, că tu scrii, așa, verde, pă realitate. Îmi place, dom'le, cum ataci...

Cristache însă a uitat de tot ce-i în jur. Mîncă încet, calm, fără să se uite la mine. Ce să-i faci? reflectez eu. Sto macu-i stomac. Cere. Mă uit la el înțelegător. Care va să zică în sufletul lui se petrece o dramă și el își infundă nasul în farfuria cu ciorbă, duce lingura la gură și - dumnezeule - în căușul lingurii innoată în stil „fluture” o muscă brunetă cu aripi de nailon. Inchid ochii cu groază. Vă dați seama - în starea în care se afla Cristache, ce urmări ar fi putut să aibă apariția acestei insecte disgrațioase acolo unde nu trebuie. Deci, închid ochii (de felul meu nu suport scenele tari) și aștept. Aștept tunete, fulgere, vocea lui Cristache, a ospătarului, a responsabilului...

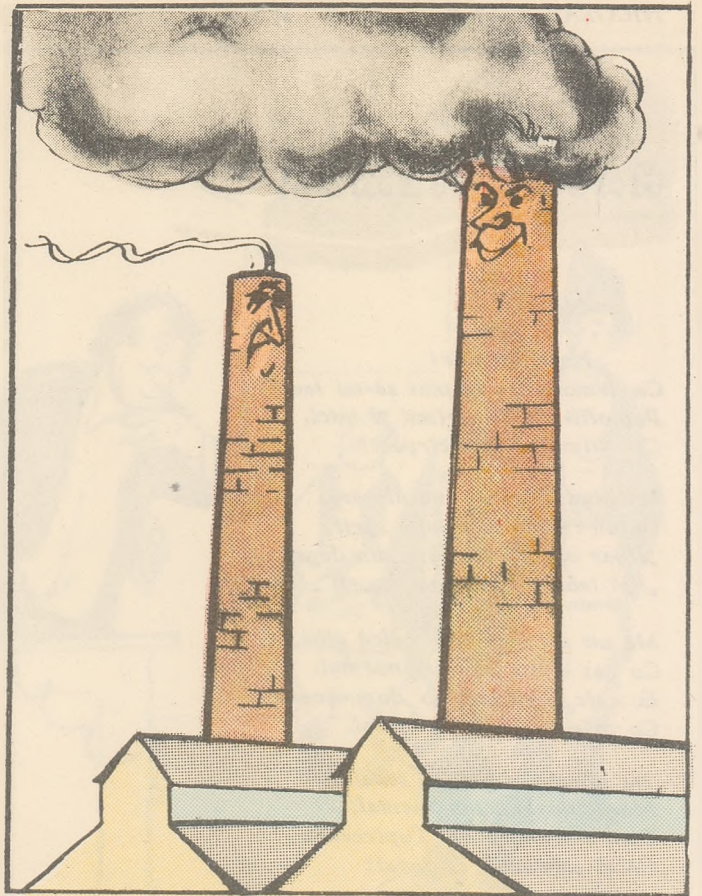
Peste cîteva secunde aud pași. Acum e momentul. Acum o să tune Cristache:

- Ce-nseamnă lipsa asta de igienă, tovarăși? De ce nu... etc... etc... Dați-mi condica de sugestii și reclamații...

Și într-adevăr se auzi vocea lui Cristache:

- Mitică, dă-mi un cuțit mai ascuțit... Simt un fior acolo unde anatomic se află șira spinării. Cristache are gînduri asasin. Vrea să-i taie pe ospătar sau chiar pe responsabil. Pentru o muscă! Nu v-am spus

INVIDIE

— „Infumuratule!”

Desen de I. Davidescu

Cetățenii nu mai dau atenția cuvenită condiții de reclamații, deoarece cei în drept, la rîndul lor, nu dau importanță celor scrise în ea.

CONDICA DE RECLAMAȚII : — În fine, mă ia și pe mine cineva în serios!

Desen de E. Arno

eu? În starea de nervozitate în care se află el se poate întâmpla orice. Deschid ochii hotărât să împiedic o catastrofă. Dar... Cristache al meu nu are nimic din caracteristicile personajului bănuit de mine. În scrumiera din dreapta lui, depusă pe un morcov ca pe un catafalc, musca și-a dat obștescul sfârșit, iar Cristache, care între timp a trecut la felul doi, încearcă foarte calm dar zadarnic să-și taie cu cuțitul un fel de talpă neagră cu aspect de hartă, așezată-n farfurie. Nereușind să-și taie friptura pune ustensilele deoparte și face un semn ospătarului:

- Drăguță, ce se aude cu vinul ăla?...

Licoarea cu pseudonimul de vin are gust de baltă după ce s-au îmbăiat cald. Nu mai închid ochii. Inutil. Cristache bea paharul pînă în fund, plescăie mulțumit, zimbește. S-a prostît, gîndesc eu. Precis - durerea i-a atrofiat simțurile.

- Ei acum - zice Cristache, aprinzîndu-și o țigară, acum să-ți spun despre ce este vorba. Uite, eu îți povestesc și tu să scrii la gazetă, schiță, pamflet - mă rog, ce vrei - numai să-l dai în tîrbacă pe Popescu...

- Frizeru'?... mă ia gura pe dinainte, observînd grîmăsa lui Cristache cînd vorbea. Dunga roșatică de pe obraz i se întindea ca o praștie... Cristache mă înțelege și - da, ați ghicit - zimbește și face un gest cu mina, gest care poate fi tradus prin: Țasta? Eh, un fleac, amice, pe lingă ceea ce mi s-a întîmplat cu Popescu...

Cristache umple paharele cu vin și mă îmbie. Eu refuz. Vin prost, botezat.

- Ia mă, zice Cristache - ia că fac cînstă... Mi-am înnoit costumul.

N-am ce face, beau... dar nu mă pot opri să nu-l dojenesc:

- Bine, mă Cristache - dacă ai costum nou de ce umbli cu ăsta?

- Păi, ăsta-i ăla nou - și mă privește candid. Abia l-am scos, zice...

- Aha, mă dumiresc eu. Atunci e vorba de Popescu, croitoru'?

- Care croitor? se miră el.

- Croitoru' care țîa pocit hainele, care... Cristache se uită la haine, pe urmă la mine - și în sfîrșit... zimbește.

- Fugl, dom'le, că n-are nici o importanță. Ce vrei? Doar nu mi-a luat omul măsura-n ghîps... Da' să nu ne pierdem vremea cu mărunțșuri. Scoate mai bine carnetul și scrie... că d'ăla ești ziarist. Înțelegi? Trebuie s-o sfîrșesc cu Popescu...

N-am ce face. Scot carnetul și scriu pe prima filă: „Popescu”...

- Și pe ce chestie vrei să-l dai în tîrbacă pe Popescu? - întreb eu.

- Aaa - pe o chestie foarte gravă, ce crezi? - mă lămurește Cristache, după ce în prealabil m-a anunțat că Popescu e vecinul lui, pensionar, celibatar și „o pramatie, dom'le”.

În sfîrșit a sosit clipa în care după ce-l voi pune „întrebarea cea mare”, Cristache are să dezvăluie mobilul dramei în care se zbate și pe care cu toată perspicacitatea mea de ziarist n-am reușit pînă-n momentul de față să-l descopăr.

- Și ce țîa făcut Popescu ăsta, - te-a bruscat, te-a insultat, te-a-nșelat, face scandal... (și enumăr toate păcatele pe care le poate face un chiriș pensionar, pramatie, și mai ales celibatar).

Cristache dă din cap în ritmul enumerărilor și mă privește cu oarecare ironie ca și cum ar zice: Halal ziarist...

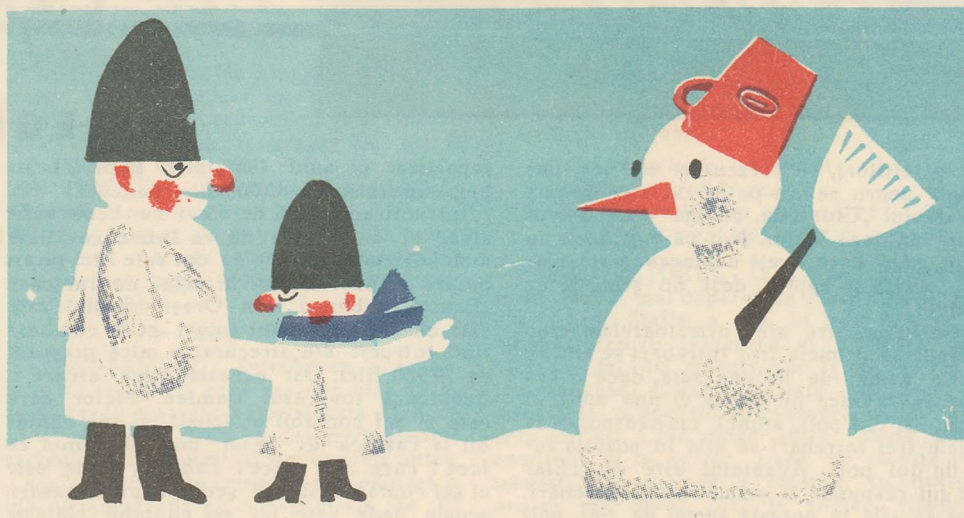
- Atunci, ce țîa făcut? exclam eu la capătul răbdării.

Cristache mă privește în ochi, tăios - și spune solemn, ca un procuror la primul proces:

- Îmi calcă pe preș, dom'le, înțelegi?

Și pentru că după figura mea și-a dat seama că nu pricep nimic - prietenul meu adaugă spre lămurire:

Desen dedicat acelor care nu se îngrijesc la timp, de adăpostirea utilajului agricol

„OPERA” FIULUI

„OPERA” TATĂLUI

Desen de Paven

- Va să zică eu pun preș la intrarea din hol, și dumnealui, Popescu, mi-l calcă în picioare. Păi de ce să calce, dom'le, pe bunul altuia? Păi ce, eu fur banii? Păi, unde-i demnitatea mea? Unde-i, dom'le?

Vă jur că în momentul acela habar n-aveam unde era demnitatea lui Cristache.

- Vrei să-ți spun eu unde e? Uite-ți spun: e sub talpa lui Popescu... Da, da - trebuie să privim lucrurile drept în față și să criticăm tot, tot ce atinge demnitatea noastră de oameni. D'ăla îl dau și în judecată! D'ăla... fiindcă omul - și aici Cristache mă privește fioros - e cel mai mare capital, dom'le.

Clar. Cu Cristache nu-l lucru curat. Mă

uit la el, la costumul anapoda, la obrazul cu tăietură, și în sfîrșit la musca și la „talpa” rămasă pe masă și-i zic:

- Uite, mă Cristache, - după părerea mea nu ai dreptate cu Popescu. Ce vrei să faci omul? Să sară peste preș? Să pună și el altul deasupra? Te ții de fleacuri. Ce importanță are preșul tău pe lingă costumul stricat, obrazul tăiat, și mîncarea asta prost servită? Popescu e un zero pe lingă croitorul care țîa stricat stofa, așa să știi. De ce să te legi de Popescu? etc. etc. etc.

După vreo trei sferturi de oră în care eu am vorbit și Cristache a tăcut, eram convins că m-a înțeles. Asculta, se uită la mine și dădea din cap.

- Ai înțeles, Cristache? Îmi încheiat eu cuvîntarea. Popescu nu merită atenție, și mai ține minte un lucru: că d'ăla nu progresăm pentru că trecem pe lingă lipsurile mari fără să le criticăm.

Cristache a dat pentru ultima oară din cap, a oftat și m-a întrebat cu vocea înceată:

- Bine, - să zicem că Popescu nu face pentru o schiță, da' ce dracu, nici o epigramă nu poți să-i faci?

IN REGIUNEA STALIN

Dragi cititori, vă prezentăm mai jos, im-primată negru pe alb pe hirtie, stenograma concursului „Cine știe, câștigă” care a avut loc în regiunea Stalin. Noi vă rugăm să nu șoptiți, dar dacă aveți dumneavoastră plăcere, puteți să șoptiți, deși nu știm la ce vă ajută.

Premiile noastre sînt următoarele: cine răspunde la primele trei întrebări se află în posesia sumei de lei una sută, dacă o are în buzunar. Dacă nu are la el una sută, ci are numai doi poli, atunci, cine răspunde la primele trei întrebări se află în posesia sumei de doi poli. Avantajul este că, chiar dacă nu răspunde la primele trei întrebări, el tot se află în posesia sumei de doi poli pentru că banii lui nu-i ia nimeni. În ce privește întrebările următoare, cu fiecare întrebare și răspuns suma se dublează, bineînțeles dacă concurentul are de unde, sau dacă îi dă cineva din familie. Dacă nu-i dă, nu se dublează, iar dacă vrea morțiș să se dubleze, n-are decît să participe la concursul „Cine știe, câștigă” al Comitetului de Radio.

Atențiune! Incepem concursul. Tema: Aspecte din regiunea Stalin.

PREZENTATORUL: Prima întrebare.

Tovarășii din conducerea Uzinelor de Tractoare din Orașul Stalin au luat inițiativa de a construi în spațioasă curte din fața uzinelor două acvarii care vor costa cîteva sute de mii de lei.

În schimb, în fundul curții unde s-a făcut proba a două tractoare, acestea s-au împotmolit pentru că drumurile de acces spre curte sînt amenajate cu noroi, care, ce e drept, costă mai ieftin decît cele două acvarii, dar în el nu înnoată peștii. În schimb, înnoată în el tractoarele, dar cum acestea nu au nici cea mai mică idee de natație a fost nevoite de alte patru tractoare ca să le tragă afară pe cele două.

Se pune întrebarea: cu banii ce se cheltuiesc pentru acvariiile din față n-ar fi mai bine să amenajeze drumurile în spate, ca să nu mai rămînă tractoarele la mijloc? Hai-deți, așteptăm răspunsul! Cel care răspunde, câștigă!

CONCURENTUL: Se știu ei cei care răspund, dar să mă bată Dumnezeu dacă în treaba asta știu cine câștigă!

JURIUL: Atențiune! Metronomul! Mai sînt... douăzeci de secunde! Vă rog răspundeți...

CONCURENTUL: De ce să răspund eu? Să răspundă conducerea!

- Gong! -

PREZENTATORUL: Întrebarea a doua.

Școala profesională din Bod nu are utilaje, nu are autovehicule, ci are 95 de elevi pentru care Departamentul Industriei alimentare a

repartizat pe anul 1957, prin Baza VI Sibiu, cantitatea de 80 000 litri benzină!

Intrucît acești 95 de elevi nu beau benzină, ci au nevoie de ea într-o cantitate mult mai mică și anume opt sute litri pe an, pentru transportul lor la uzina de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin, este clar că cineva a băut totuși ceva combustibil intrucît s-a strecurat o mică greșeală de 79 200 litri. Dar această mică eroare o lichidează tovarășul Damian Victor care este și șef contabil la școală, și șef contabil la Fabrica de zahăr Bod. Și atunci ce face? Face ce-i place! Fabrica, unde este el șef contabil vîrează școlii banii necesari, școala unde este tot șef contabil plătește benzina; benzina o ridică fabrica din Bod, și s-a terminat cu combustibilul! Să juri că s-a băut! Din cei 80 000 de litri s-a ridicat cota pe trimestrele I și II 1957, iar din trimestrul III s-au ridicat 17 tone.

Dar în trimestrul III școala a fost preluată de alt minister și atunci D. G. A. D. I. A. comunică Bazei VI Sibiu că pune la dispoziția Fabricii de zahăr Bod șapte tone din trimestrul III și 7,6 tone din trimestrul IV, restul fiind dat disponibil pentru Fabrica de zahăr Tg. Mureș.

Astfel că fabrica de zahăr Bod a ridicat peste repartitia proprie încă 59 400 litri benzină, din eroare și datorită faptului că șeful contabil Damian Victor e „cu registrele în două luni”.

Se pune întrebarea: Cine trebuia să vadă eroarea: Departamentul Industriei alimentare, C. S. P., Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei sau Baza VI Sibiu? Adică cine din acestea era normal să se întrebze ce fac 95 de elevi cu optzeci de mii litri benzină?

CONCURENTUL: Toți!

PREZENTATORUL: Admițînd că și-au spus că elevii sînt mai măricei și au nevoie de optzeci de mii litri benzină pentru brichete, cît revenea pentru fiecare elev?

CONCURENTUL: Aproximativ 843 litri benzină de cap de elev!

PREZENTATORUL: Ai putea dumneata să socotești pe cîți ani îi ajung, unul fumător, 843 litri benzină pentru brichetă?

CONCURENTUL: Uite ce-i, tovarășe, socoteala asta s-o facă cei vizați, că eu n-am băut benzină!

PREZENTATORUL: Just! Dar ai putea dumneata să-mi spui ce operație s-a efectuat prin această eroare?

CONCURENTUL: Da! S-a deturnat o însemnată cantitate de combustibil din circuitul economic și industrial!

PREZENTATORUL: Bravo! Foarte bine!

JURIUL: Ce bravo? Ce-i atît de foarte bine?

PREZENTATORUL: Bravo lui, nu bravo lor! Așa! Și acum, tovarășe concurent, dat

fiind faptul că atîta lume n-a observat eroarea, ce crezi? Câștigă oare cineva ceva de-aci?

CONCURENTUL: Cine știe? Poate câștigă!

PREZENTATORUL: Fără „poate”! Cine știe, câștigă!

- Gong! -

PREZENTATORUL: Întrebarea a treia.

La uzina de tractoare din Orașul Stalin, contabilul comitetului de întreprindere, efectuînd printre altele și plățile concediilor de boală, este uneori atît de grăbit, încît atunci cînd are de numărat pînă la lei două sute, se oprește la 150, iar restul de lei 50 și-l numără lui. Între timp, primitorul, cum l

s-a întimplat tovarășului Buca Miltiade, semnează pentru 200 și expediat fiind în mare grabă de contabil, care lucrează cu viteza satelitelui, pleacă cu lei 150. Deosebirea între contabil și satelit este că, în timp ce satelitul gonește cu 8000 m. pe secundă, contabilul cîupește cincizeci de lei pe minut. Dar amîbi se învîrtesc. Cînd aceste treburi sînt sesizate președintelui comitetului de întreprindere, Roșoru Mihai, acesta pornește imediat să caute și să pedepsească pe... cel care a îndrăznit să „insulte” comitetul de întreprindere. Ținînd seama că Stoiculescu, contabilul, nu este comitetul de întreprindere, cum se poate califica atitudinea președintelui?

CONCURENTUL: Cocoloșire!

PREZENTATORUL: Ce fel de cocoloșire?

CONCURENTUL: Păi... cocoloșirea... lipsurilor!

PREZENTATORUL: Stai! Vezi că aici oamenii au lipsuri... de bani, nu contabilul. Deci cocoloșire...

CONCURENTUL: Cocoloșire...

JURIUL: Mai sînt treizeci de secunde.

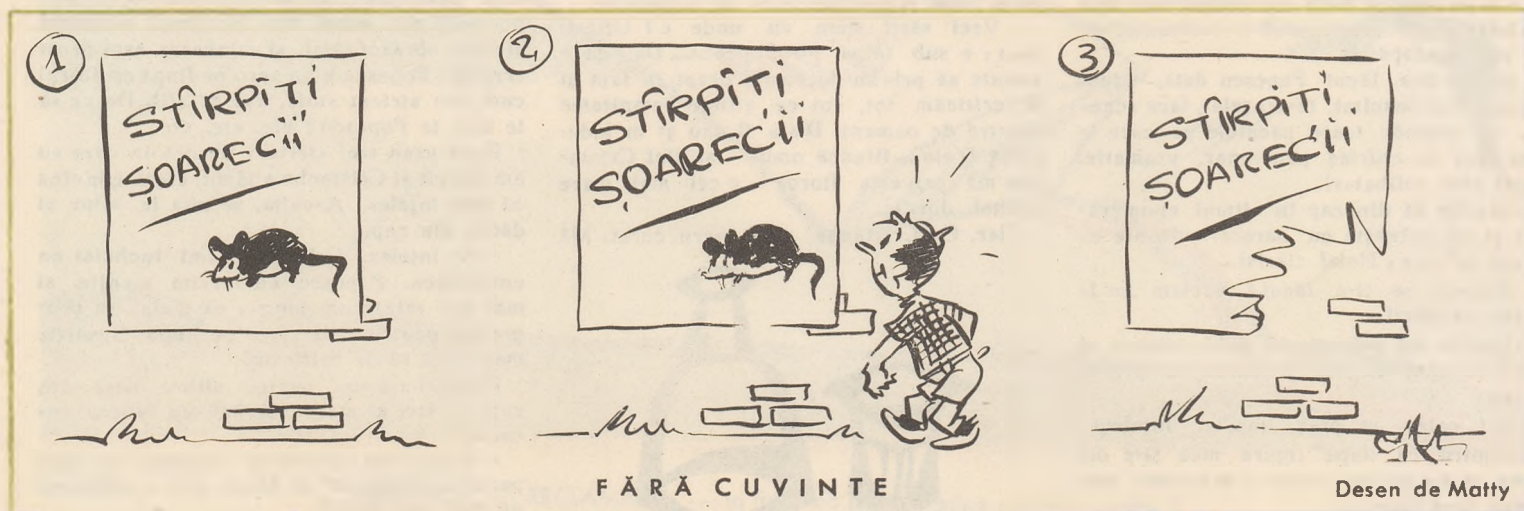
CONCURENTUL: Știu! Cocoloșire de ciupeală!

PREZENTATORUL: Asta-i! Bravo!

- Gong -

PREZENTATORUL: Întrebarea a patra.

Fabrica de țesături „Partizanul Roșu” din Orașul Stalin a primit drapelul de producție pentru realizările frumoase obținute. În fa-

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Matty

brică s-au realizat cinci articole noi, inovații, lucrări de mecanizare, și toate au dus la mărirea producției, scăderea prețului de cost... și ciștișigarea drapelului. De unde se vede că...

CONCURENTUL: Cine muncește, ciștișigă!
PREZENTATORUL: Exact! Intrebarea este: cum au muncit tovarășii din fabrică?

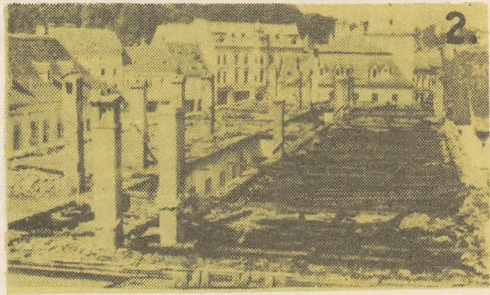
CONCURENTUL: Tovarășii din fabrica de țesături au muncit... cu toate pinzele sus!

PREZENTATORUL: Perfect! Sinteți pină acum în posesia unei sume... Onorat juriu, concurentul a răspuns la patru întrebări! Ce sumă are pină acum?

JURIUL: Nu știm, că nu i-am numărat banii din buzunar!

- Gong! -

PREZENTATORUL: Intrebarea a cincea. Maistrul săpunar Hornner Ion de la fabrica de săpun a întreprinderii raionale Sibiu a făcut o inovație prin aplicarea

căreia s-au realizat însemnate economii, producându-se în plus o cantitate de 712 kg săpun în valoare de lei 7120. Se pune întrebarea: cine a primit prima pentru inovație?

CONCURENTUL: Păi... inovatorul...

PREZENTATORUL: Nu-i adevărat! Inovatorul n-a primit nimic! El a făcut inovația la săpun, și cei care trebuiau să-i dea prima, s-au spălat pe mâini! Dar întrebarea nu s-a terminat! Ce s-a făcut cu cele 712 kg săpun?

CONCURENTUL: Păi... au intrat în fabrică!

PREZENTATORUL: Nu-i adevărat! Au intrat în pământ! La controlul efectuat, cantitatea n-a mai fost găsită! Mai departe: cine a încasat cei 7120 lei, contravaloarea săpunului?

CONCURENTUL: Nu știu!

PREZENTATORUL: Ai să rzi, nici eu nu știu, de aceea te-am și întreb! Ce părere are juriul?

JURIUL: Nici noi nu știm! Noi sperăm că poate aflăm de la concurent! Tovarășe concurent, n-ai nici măcar vreo bănuială? Hai, zău...

CONCURENTUL: Nu știu, că nu m-am pregătit! Săpunul nu era în temă!

JURIUL: Da, dar credeam că ai și cultură generală! Vezi îngust, tovarășe! Noi am fi dorit să vedem săpunul!

CONCURENTUL: Ei, acum, cine l-a văzut îl vede dumnezeu!

JURIUL: Lasă-te de bancuri! Că, la suma asta, nu ne arde de glume! Concurentul poate continua intrucit nici juriul nu cunoaște răspunsul.

- Gong! -

PREZENTATORUL: Intrebarea a șasea. Datorită îngrijirii care s-a dat viei de la gospodăria de stat Jidvel producția la hectar s-a ridicat la 3600 kg. Datorită muncii colectivului, conducerii, și inginerului Șuteu Ilie, s-a construit în curtea gospodăriei o cramă ultramodernă cu o capacitate de 10 vagoane pe zi de vinificare...

CONCURENTUL: Un tren de vin pe zi!

PREZENTATORUL: Nu mă intrerupe, că mă tulburel... asta... mă tulbur! Tot aici s-a modernizat sistemul de aprovizionare cu apă al gospodăriei, printr-un sistem de pompe, fapt care a economisit animale de tracțiune și mina de lucru! Vinurile produse la Jidvel sint renumite și peste hotare! De unde se vede că la această vie...

CONCURENTUL: Este o... vie activitate!

PREZENTATORUL: Exact! Acolo se produc așa-numitele vinuri de Tîrnave!

Intrebare: cunoaște concurentul vreun cîntec în legătură cu Tîrnavele?

CONCURENTUL: Da! Pe Mureș și pe Tîrnave!

PREZENTATORUL: Cîntă-ți!

CONCURENTUL:

*Foaie verde trei carboabe
Și apoi verde iasomie
Pe Mureș și pe Tîrnave
E un vin, o nebunie!*

PREZENTATORUL: Nu-i așa, dar merge!
CONCURENTUL: Merge, dar cu puțin sifon, că-i tare!

PREZENTATORUL: Hai atunci să-ți spun eu continuarea:

*Foaie verde trei carboabe;
Foaie verde foi de tel
E bun vinul de Tîrnave
Că-l fac cei de la Jidoei!*

Așa că... dar ce ai tovarășe concurent!
CONCURENTUL: Mi s-a făcut o sete de la întrebarea asta că nu mai pot! Dați-mi un sprîț, că mor!

PREZENTATORUL: Ce părere are juriul?

JURIUL: Se acordă! Dar se renunță la întrebarea următoare care era cu pastramă!

- Gong! -

PREZENTATORUL: Intrebarea a opta (de-oarece a șaptea se sare).

În plin centrul orașului Stalin, pe strada Ilya Ehrenburg, se află grămezi întregi de gunoate. Strada, deși are numai 150 de metri, are tot atîtea gropi. Ce are de spus concurentul privind această fotografie?

(vezi fotografia nr. 1)

CONCURENTUL:

*Cei ce strada o repară
Fotografului îi scapă.
Cică s mulți din caleafară
Dar nuzi vezi că... sînt în groapă!*

PREZENTATORUL: O fi... mai ști? Dar la să vedem mai departe. În Piața 23 August din Orașul Stalin a ars, în luna august, o clădire. Pentru refacerea ei nu s-au luat nici un fel de măsuri, dar la parter mai funcționează, și azi, o unitate „Higiena”, o măcelărie, o agenție Pronosport, și alte cîteva unități. Cînd plouă afară, plouă comitent și în parter. Dacă nu se vor lua măsuri de renovare a clădirii, în curînd n-o să mai plouă nici în parter, fiindcă, n-o să mai fie. Ce are de spus concurentul privind această fotografie?

(vezi fotografia nr. 2)

CONCURENTUL:

*Privind la fotografie
Nu-mi arde de poezie.
Situația nuzi roză
Nici în versuri, nici în proză.*

PREZENTATORUL:

*Dacă stai și te gîndești,
Ulte cum le nîmerești!*

Dar să continuăm în proză, că, fie vorba între noi, nici versuri n-am prea făcut!

I. R. T. A. Orașul Stalin a adus o inovație la carosarea mașinilor. Astfel, la autobusul M.T.D. 50694 - O. S. a pus la spate, în loc de geamuri tablă. Ce părere are concurentul de felul cum arată mașina din fotografie?

(vezi fotografia nr. 3)

CONCURENTUL:

*S-or fi gîndit la o adică
Că geamu-asa nu se mai strică!
Am priceput care e trucul.
Dar eu le-aș face un indemn:
Să-i pună-acum și roți de lemn
Ca să păstreze cauciucul!*

PREZENTATORUL: Mulțumesc! Intrebarea a noua nu ț-o mai punem ca să rămî-nem prieteni! Ai ciștișigat!

CONCURENTUL: Și ce iau?

PREZENTATORUL: Ia Urzica și du-o la Orașul Stalin să știe și cei de acolo cam ce măsuri ar trebui să ia! Că vorba aia: - Cine știe... ciștișigă!

SORIN RĂȘCANU și GH. MOSOR

VALERIU CORNEA

INTERVIUL NOSTRU

- Permiteți să mă recomand...

- Nu e nevoie, vă cunosc. Eu sint Ene Nicolae, președintele Sfatului popular al raionului Titu!

- Imi pare bine. Ce ne puteți declara în legătură cu premiile asupra fondului de pășuni și izlazuri, realizat în raionul dv.?

- Care premii? Alea mici sau alea și mai mici?

- Alea pe care vi le-ați autocordat, tovarășe președinte!

- A, alea au fost o nimica toată! Treacă de la mine!

- Știm! Au și trecut! O parte în propriul dv. buzunar, iar o altă parte în buzunarele tovarășului vicepreședinte Babalic Eracle, în ale tovarășului secretar Stan Radu, în ale... etc.

- Păi cum ați fi vrut? Să iau eu tot, iar băteților să nu le dau nimic? Că eu, ca un tată sint pentru ei...

- Dar pentru personalul sfaturilor comunale care a realizat efectiv fondul în chestiune și care are în exclusivitate dreptul

la premiere, tot ca un tată sin-teți?

- Tot!

- Dar ca un tată vitreg, e bine să precizăm!

- Personalului din sfaturile comunale i-am dat cîte 150 de lei de căciulă! Din cei 10450 de lei ai comunelor am oprit 6200 lei pentru raion. Din acești 6200 lei, eu, personal, am încasat 800. Semnătura unui președinte e neprețuită, tovarășii! Să știți!

- Ce să știm?...că nu e aplicată pe o decizie ilegală, cum e cea emisă de dv. la 27 iulie a. c.?

- Ba ilegală sinteți dv., că mă contraziceți și mă iritați!

- Atunci e ilegal și Sfatul popular al regiunii București, că și el v-a contrazis și v-a

iritat! Ba, dacă nu ne înșelăm, v-a și ordonat anularea respectivelor decizii!

- Ba nu mi-a ordonat, că la mine nu merge cu ordonatul. M-a rugat frumos, printr-o adresă drastică! Și dacă țineți atît de mult să anulez decizia, ei bine, am s-o anulez!

- Și o să restituiți și banii?

- A, nu, asta nu! De anulat decizia, fie! Treacă de la mine! Dar banii...

- ...treacă și ei de la dv... în mîinile cui se cuvin!

- Și... atunci... cum stăm cu prestigiul unui președinte de sfat raional?

- Cu prestigiul stăm bine! Fără el stăm prost!

ÎN LUMINA FAPTELOR

Regele vidului petrece

De curind, ziarul englez „Daily Mail” a ilustrat încă o dată vechea tradiție a presei burgheze, potrivit căreia în diferite pagini ale aceluiași număr se pot afirma, despre același fapt sau despre aceeași persoană, două lucruri diametral opuse.

Una din știrile publicate de „Daily Mail” în ultima pagină se referea la peripecțiile recente vizite a regelui Hussein al Iordaniei la Madrid. Ziarul scria: „Localurile de noapte din Madrid vor avea de declarat, fără îndoielă, unele venituri suplimentare rezultând din generoasa protecție pe care le-a acordat-o în ultima vreme regele Hussein. În fiecare noapte, până spre zori, regele, însoțit de cei trei oameni din garda sa personală și de doctorul său francez... pornea în căutarea divertismentelor nocturne”.

În același număr însă, pe prima pagină, cronica politică explica pe un ton grav că regele Hussein, amenințat de manevrele comuniste din capitala sa, Aman, s-a adresat Statelor Unite, cerind un ajutor imediat, militar, naval, aerian și financiar”.

„Daily Mail” nu precizează dacă petrecărețul monarh, care a acceptat să slujească drept „vid” doctrinei Eisenhower, nu și-a adresat cumva cererea de ajutor chiar din saloanele clare-obscur ale dancierilor madrilene, unde se va fi refugiat de spaima „manevrelor comuniste”. Nu se precizează nici dacă partea financiară a ajutorului solicitat nu urmează cumva să fie virată chiar în contul ospitalierelor instituții nocturne din Madrid, în sinul cărora regele d-lui Dulles „videază” paharele și, nu mai puțin, vîstieria nefericitei Iordanii...

Trălască vulcanii

Ziarele din Occident anunță o răsunătoare expediție navală întreprinsă de portughezi în vederea descoperirii și, bineînțeles, colonizării, unor teritorii pînă acum necunoscute și fără stăpîn.

După cum se știe, de curind a intrat în erupție vulcanul din insulele Azore, din ale cărui valuri de lavă a luat în apropiere naștere în câteva zile o mică insulă. În lipsa lui Columb sau Magellan, doi ziaristi din Lisabona și un operator al televiziunii portugheze au pornit cu o barcă spre viitoarea posesiune și au împintat drapelul portughez pe insula încă fumegîndă. Din nefericire, insula nefiind locuită, bravii conchistadori n-au avut pe cine masacra, potrivit tradiției.

Stimularea erupțiilor

După opinia oamenilor de știință, însă, e foarte posibil ca noua posesiune a imperiului portughez să dispară foarte curind, înghițită de valuri, tot așa de lesne cum a apărut. Fatalitate împotriva căreia bieții colonialiști nu vor putea protesta nici măcar în fața Curții Internaționale de Justiție, așa cum au făcut-o recent în legătură cu o parte din posesiunile portugheze înghițite de valurile luptei de eliberare a poporului indian.

Totuși, inițiativa vulcanului din Azore a făcut să incolțească în mintea amatorilor de colonii o speranță nouă: dacă s-ar stimula prin mijloace științifice activitatea vulcanilor marini din întreaga lume pentru a-i determina să scoată din adîncul apelor noi posesiuni coloniale în locul celor care, una după alta, se duc pe apa Sîmbetei?...

În curind satelitul de nailon!

În așteptarea lansării viitorului satelit american de nailon, în S.U.A. se desfășoară în prezent, după cum ne informează presa occidentală, o activitate febrilă în toate domeniile care au legătură oarecare cu acest mult așteptat eveniment.

Așa, de pildă, după relatarea săptămînalului „France Nouvelle”, aplicînd cu succes excepțională descoperire a contra-amiralului Benet, care a stabilit, după cum se știe, că oricine, (n. r. în America!) poate arunca în cer o bucată de fier”, recent a fost lansată în Statele Unite o nouă rachetă de tipul Thor. Această experiență s-a soldat cu un adevărat triumf: noua „bucată de fier” n-a mai explodat imediat deasupra locului de lansare, ci a continuat să zboare în chipul cel mai surprinzător timp de aproape trei minute, deasupra mării, unde și-a dat apoi obștescul sfîrșit. Datele complete asupra acestei epocale experiențe vor fi aduse la cunoștința publicului după pescuirea rămășițelor pămîntești ale istoricului aparat, care marchează, fără doar și poate, un considerabil progres al științei și tehnicii americane.

Totuși...

Succese ceva mai mari s-au înregistrat în alte domenii legate de problema sateliților. Astfel, după cum ne informează „Libération”, un barman new-yorkez, a reușit, după intense cercetări, să lanseze o nouă mixtură alcoolică, botezată „sputnik-cocktail”, iar un distins compozitor de muzică ușoară a lansat cu mare succes noul șlagăr „Te rog să fii satelitul meu!” (cărui, între altele, i se prevede o mare întrebuințare în cadrul „doctrinei Eisenhower-Dulles” pentru Orientul Mijlociu).

Grație acestor noi și numeroase progrese înregistrate în scurt timp, se dă ca aproape sigură lansarea unui satelit american în viitoarele 7-8 luni, cu o greutate apropiată de posibilitățile barmanului new-yorkez, adică vreo două kilograme și jumătate!... I. C.

Desen de V. Vasiliu

ATERIZARE INTERZISĂ

Desen de V. Crivăț

— Hm... îmi par cam vechi!...

Ghid pentru întoarcerea acasă

În Statele Unite s-a publicat de curind o lucrare de importanță excepțională, menită să înlesnească progresul într-un domeniu în care pînă acum el se lăsase îndelung așteptat.

E vorba, după cum ne informează „France Nouvelle”, de „Indrumătorul universal” pentru uzul militarilor din trupele de ocupație, urmărind dificilul scop de a-i învăța pe briații reprezentanți în uniformă ai modului de viață de peste ocean cum să se poarte prin țări străine, unde obiceiurile de-acasă, dezinvoltura pistolului și mentalitatea Ku-Klux-Klan le atrag de obicei antipatia și ostilitatea gazdelor.

Există în acest manual de „savoir vivre” capitole mai pretențioase care recomandă soldaților americani „să nu se laude că posturile lor de televiziune sînt mai mari, autobusele mai confortabile, guvernele mai stabile”, recomandări inutile, care în fond ilustrează complexul de superioritate yankeu (n. r. Cartea a apărut înaintea lansării celor doi sateliți sovietici!).

La urma urmei, nu laudăroșenia și aerele ostașilor drapelului instelat le atrage disprețul și ostilitatea prin țările pe unde sînt trimiși. Există însă și sfaturi de mare utilitate pentru acești militari, cum ar fi, de pildă, acela „de a nu fi arrogant în restaurante și de a respecta femelle”, sfat care în

bătrîna Europă pare strănu, el nemăfînd aici adresat nici copililor. Totuși, în cluda prezenței atitor sfaturi necesare și bine venite, lipsesc din acest „In-

drumător universal” o serie de recomandări de un interes și mai acut, cum ar fi: „Nu aruncați grenade în barurile din Germania occidentală”, „plătiți cursele pe care le faceți cu șoferii parizieni” sau, în cel mai bun caz, „nu-i jefuiți după ce v-au dus la destinație”, „nu împușcați cetățenii pe stradă în Japonia sau în Taiwan”, „nu călcați copiii în goana nebună a mașinilor”, „feriți-vă maxilarele și creștetul în cazul cînd ați provocat o bătaie însoțită de devastare prin localurile de noapte din Paris”, etc. etc.

În ceea ce privește cuvîntul „universal” din titlul manualului, înseamnă de fapt în conștiința și intenția forurilor politice și militare care l-au editat: „pretutindeni”, „peste tot”, fapt dovedit de altfel și de diversele „doctrină” și „teorii ale vidului” care stau la baza imperialismului american.

Ziarul „France Nouvelle” susține în legătură cu acest „Indrumător universal” că e preferabil ca militarii americani să fie educați acasă și propune ca în ediția a doua a acestui manual să fie inclus și un ghid foarte amănunțit, care să indice drumurile cele mai scurte de întoarcere în S. U. A. a militarilor yankei.

I. CĂLIMARĂ

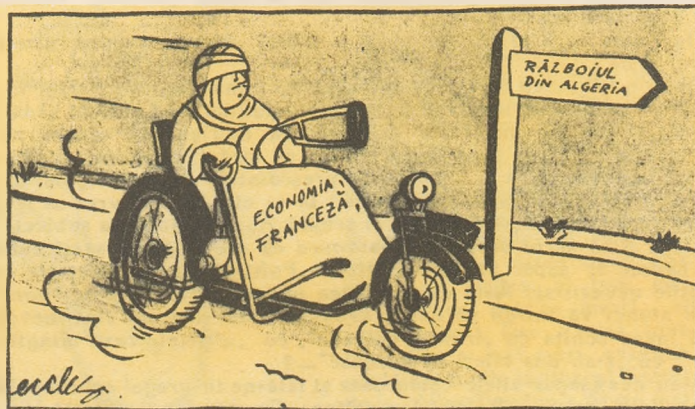
Unele personalități de stat americane, în discursurile lor publice, se adresează neconștient lui Dumnezeu, rugîndu-l să trimită, popoarelor lumii binecuvîntarea sa, iar în secret elaborează planurile criminale ale unui nou război.

„SFÎNTUL” din WALL-STREET

Desen din „Krokodil” de Kukriniksi

CĂLĂTORIE LA VALE

Din Dally Worker

SCURTE ȘTIRI EXTERNE

NEW-YORK

Ieri a avut loc într-o mare sală din New-York un concert de muzică Rock and Roll. A fost o asistență record: în sală au intrat 3000 de persoane. Au ieșit 1200.

CHICAGO

La școala primară nr. 2 de băieți a avut loc examenul de sfîrșit de an al elevilor din clasa a patra. Examenul s-a dat prin tragere de bilete cu subiecte. Fiecare elev a tras cite două

bilețele. Primul a ieșit Johny Smith, care, după ce a tras două bilețele, a tras și două focuri.

ALABAMA

Ieri a avut loc finala campionatului de șah, organizată în statul Alabama. În finală s-au înfruntat William Brown și Jimmy Stanley. La murtarea 32, William Brown a fost învins prin enocaut!

FILADELFIA

La Universitatea din Filadelfia a fost descoperit un geniu în domeniul gramaticii. Astfel, fiind întrebat la un examen de ce gen este substantivul „brad” (un brad, doi brazi) el a arătat că este de genul feminin, deoarece se spune „O brad... frumos!”

ARIZONA

Ieri s-a serbat în școlile din statul Arizona, „Ziua cărții”, la care au participat majoritatea elevilor de curs primar. Ziua cărții a fost dotată și cu un concurs pentru verificarea cunoștințelor și aptitudinilor micilor elevi. Premiul I, numit „premiul cărții”, a fost decernat lui Tony Brown care a dovedit mari posibilități. Tînărul premiant a declarat la microfon: „Sînt fericit că am cîștigat premiul de „Ziua cărții”. Careul de popi l-am prins servit, dar dacă aveam baftă mi intra și o royală și aș fi luat „Marele Premiu” de Ziua cărții! Promit însă să mă pregătesc mai temeinic pe anul școlar în curs, mai ales că acum am format o grupă de patru colegi și nu mai învățăm ca pînă acum, cu mină moartă!”

Trei Doamne, și toți trei

- Măi fraților, așa nu mai merge! a oftat cu năduf Petrescu Gheorghe, șeful unității.

- Păi cum o să meargă? a oftat cu necaz Iancu Dumitru, maistrul.

- Nu merge de loc! a incheiat Vasiloiu Oprea, șef de secție, scoțind și el un oftat prelung și dureros drept concluzie.

Și cum să nu fie oare atât de necăjiți, cei trei „martiri” de la I.P.R.O.F.I.L. - Republica - Sibiu, când nici unul dintre ei nu are la activul lui nici măcar o singură inovație.

- Ne trebuie neapărat o inovație! a hotărât primul.

- Și nu atât o inovație cât mai cu seamă premiul! a adăugat al doilea.

- Atunci să facem o inovație, cum să încasăm premiul fără inovație, a propus cel din urmă.

Și citeștirea s'au așternut pe lucru. Au studiat în primul rând planul de producție al întreprinderii...

Au studiat, au cercetat, au amănunțit, și, la un moment dat, cel mai isteț dintre ei a strigat:

- Evrica! Am găsit inovația!

- Bravo! Trăiască Evrica! au aclamat asociații. Care e inovația?

- Iată o scrisă negru pe alb, în plan: „reducerea consumului de grafit metil violet și gumă tragantă la mina chimică!”

- Bine, măi omule, dar nu e legal! s'au dezumflat ceilalți doi. Ceea ce scrie acolo e o sarcină permanentă a fabricii.

- Păi tocmai asta e inovația: luăm o sarcină permanentă și o transformăm în inovație!...

- Așa da, au respirat împăcați coasociații. În felul acesta e legal!...

S'au felicitat citeva clipe, apoi unul dintre ei a sărit ca fript:

- Fraților, am și eu o idee!... O idee din care o să ne iasă 100 de premii, nu unul singur!

- Bravo, s'o auzim!

- Luăm toate sarcinile permanente ale întreprinderii și le transformăm în inovații.

- Inovațiile nu se lucrează în asalt. Eșalonat. Avem timp.

Propunerea a fost deci respinsă, și cei trei au prezentat forului în drept doar prima „inovație” și acum așteaptă cu emoție premiul.

Noi le-am dat avansul!...

Al. V.

I. AVIAN

Gelozia, bat-o vina

Se apropie iarna. Ne-au părăsit razele mîngietoare ale soarelui zilele călduroase au plecat și ele, iar aleile parcului dormitează ascunse sub covorul de frunze galbene. Oh, ce trist!

La drept vorbind, razele mîngietoare ne mai încălzesc încă și astăzi, zile călduroase am mai avut multe, iar cit privește frunzele îngălbenite, nu am găsit nici măcar una pe aleile parcului, fiindcă I.C.A.B.-ul le-a măturat.

Dar cum oare să începi altfel o schiță despre toamnă tîrzie, despre iarnă?

Dacă o să încep iarăși cu murături și conserve, sînt sigur c'o să aud pe vreun soț încărcat cu sacoșe, spunindu-mi plin de năduf: „lasă-mă, frate, cu conservele dumitale, că de ajuns mă supără nevesta cu ale ei.” Dacă o să încep schița cu străzi nepavate și pline ochi cu băltoace, mîe să nu sară președintele sfatului: „Mă, dar lipsit de haz și de fantezie e și ăsta! Ia te uită din ce vrea să facă el literatură! Din niște băltoace și gropi! Așa scriitor, așa subiecte!”

Dacă o să scriu despre nevestă-mea că are de gînd să-și cumpere palton, îi supăr pe unii critici: „Poftim! Iar ne ametește cu poveștile nevestei! ăsta dacă n'avea nevestă n'ajungea scriitor!”

Și atunci vă întreb pe dumneavoastră: sînt sau nu sînt nevoit să-mi încep schița cu „frunze galbene”, cu „ultimele raze mîngietoare”, cu „s'au dus zilele călduroase”...?

S'au dus așadar zilele călduroase și iată-ne în pragul anotimpului care solicită palton. (Aoleu! Iar palton... Ce mă fac?)... Stați! Ūra! Am găsit ideea salvatoare! Iată: Povestea cu paltonul rămîne, nu mai că de data asta nu nevestă-mea are nevoie de el, ci eu.

Va să zică anul acesta îmi fac palton. Mă rămas înima la stofa gri-deschis de la Romarta. Culoarea asta m'ar prinde bine. Îi împărtășesc dorința și nevestii.

- Lasă, nu e nevoie să te prindă chiar atât de bine! aud vocea vigilantă a soției. Și cu paltonul ăla vechi veneai seara tîrziu acasă!... Dacă o să te prindă prea bine, o să-mi vii de la „ședințe” după miezul nopții.

Dacă am văzut-o atât de pornită împotriva culorii gri-deschis, am încercat s'o liniștesc cu gri-inchis. Și s'a potolit. A fost de acord.

A venit apoi în vizită cumnata mea. Am vorbit despre una, despre alta și pînă la sfîrșit am ajuns la gri-inchis. S'a mirat ea:

- Ce ți-ai ales tocmai gri-inchis, cumnate? Că doar nu ești lord. Ce naiba? Vrei să pari mai distins?

- Ah! sări nevasta, d'ala visează dumnealui gri-inchis!... Îi arde de distincție! Se vrea admirat, lordul!... Ei, află, domnule, că dacă-ți faci palton gri-inchis nu mai ieși din casă!

ATITUDINE „NETOVĂRĂȘESCĂ”

- Reparațiile remizelor stau pe loc! De ce nu vă întreceți cu alții?
- N-avem cu cine, tovarășe; toți și le-au terminat!

Desen de Fred Ghenădescu

Unele canate nu sînt desfundate, din care cauză se îngreunează circulația în timp de ploaie

- Și acum, Costică, fili bărbat!

Desene de Gh. Chiriac

- Aoleu! Ce mă fac! Șeful a cerut o țigară și eu fumez pipă!...

- Draga mea, dacă nu mai ies din casă, nu-mi mai trebuie palton!...

- Ba o să ieși, dar la braț cu mine. Și cînd o să lipsesc eu, o să fie mama.

- Mama? Uite ce, scumpo, eu renunț la palton. Decît palton sub escortă, mai bine liber în talie.

- Ba n'o să renunți la palton, o să renunți la gri-inchis. Și o să-ți cumperi stofă bleumarin.

Și fiindcă pe bază de bleumarin ea îmi semna biletul de vote în oraș, am rămas la această culoare pînă la ora cîinci și jumătate cînd a picat în vizită mama soției. A băut ceai, a baut cafea neagră și am ajuns la bleumarin!...

- Ce-ți veni, frate, bleumarin? Doar ești de pe cheful Dimboviței, nu cine știe ce conte francez, de pe malurile Senei.

Incepu să tremur și simții că mă fac bleumarin la față.

- Păi ce te miri? Interveni soția. Nu-l știi pe dumnealui? Se visează totdeauna jurnal de mode!... Conte! Conte! de Monte-Cristo! Comandă-ți, dragă, două paltoane și o să joci în ambele serii!... Bleumarin! Probabil că bleumarinul se asortează cel mai bine la ședințele dumnealui!... Ei află, iubitele, c'o să-ți faci palton maro!

- Maro, scumpa mea. Culoarea care te aranjează, aia o s'o iau!...

A plecat mama și a sosit în vizită altă nuanță: verișoara. S'a interesat ce model, i'am răspuns că la trei nasturi și cînd am ajuns la culoare, am inghițit un nod și am dat cuvîntul nevestii. Verișoara mă privește, surprins:

- Vai, dragă, dar cum o să ți-l faci maro? Pentru vîrsta tă e neserios. Ori poate vrei să faci pe originalul!

- Păi, te cred, puse punctul pe ț nevestă-mea. Cum altfel să atragă atenția?... Uite așa îi place să se îmbrace! Și cînd îi reproșez, cîc'a s'geloasă! Și cînd întîrzie, susține dumnealui că din pricina ședințelor. Auzi dumneata, palton maro! La etatea lui. De ce, iubitele? De ce tocmai maro? Se asortează mai bine la analiza muncii?... Sau mai curînd se asortează la... „diverse”!... Ei, n'o să-ți cumperi stofă maro! O să-ți iei stofă verde! O să-ți comanzi un palton verde. Și uite, plec eu în oraș să ți-o cumpăr.

Și a plecat. După două ore a revenit. La subsuoară ținea un pachet enorm.

- Palton! cîrpi ea.

- Îți mulțumesc, draga mea.

- N'ai pentru ce, iubitele. Stofă bărbătească de culoare verde n'am găsit deocamdată. Și ca să nu cheltuim, vorba ta, banii pe nimicuri, pînă una-alta mi-am luat eu o stofă de palton, gri-deschis. Mă prinde minunat! Juri că s'o contesă franceză!

Și, fericită, m'a îmbrățișat și m'a sărutat zdravăn pe obraz. Zdravăn de tot. Ca o nevestă născută pe cheiurile Dimboviței!...

OBSERVAȚIILE ARHEOLOGO- GEOGRAFICE ALE „URZICII“

Profitind de ultimele zile frumoase ale toamnei, „Urzica“ a făcut un mic voiaj, cu care prilej a constatat că tratatele de arheologie și geografie existente pe piață la ora actuală cuprind câteva erori deosebit de grave.

Labirintul a fost în Creta?

Eroare, eroare, eroare.

Prima eroare: labirintul n-a fost, ci este.

A doua eroare: nu numai în Creta, ci și în București, la uzina „Timpuri Noi“.

A treia eroare: autorul labirintului nu este mitologicul Dedal, ci reala, existența și supraactiva Direcție a aprovizionării și desfacerii din Ministerul Industriei Grele.

Concret și de loc mitologic: uzina „Timpuri Noi“ (ca multe alte uzine de fapt), are nevoie trimestrială - de un număr de scule. Să emiți o singură repartiție pentru ca toate sculele să fie ridicate de la Bază dintr-o dată înseamnă a proceda prea simplist. Așa că... emite D.A.D. din Min. Ind. Grele o repartiție pentru 5 scule azi... mai emite una pentru 3 scule peste o săptămână... mai emite una pentru 10 scule peste o lună... și de fiecare dată uzina „Timpuri Noi“ echipează câte o mașină și cite un delegat care o pornesc hăt, la Baza nr. 4 Orașul Stalin, cheltuind cu fiecare deplasare sute de lei și aducind înapoi scule în valoare de... exact jumătate din speze.

Labirintul e însă și mai incalcat când repartițiile sînt emise pentru materii prime inexistente. Exemplu: repartiția 194556, pentru o cantitate de bronz aflătoare - zice-se - la „Metrom“ Orașul Stalin. Bineînțeles că

pe lângă deplasările și spezele inerente, s-au mai făcut deplasări și intervenții la D. A. D. pentru anularea repartiției fan-teziste, ceea ce din nou a dat loc la deplasări și la intervenții pentru obținerea unei noi repartiții, după care, în sfîrșit, s-a obținut, din altă parte, bronzul... netrebuincios (titlul: 9, în loc de 14).

Propunem dezgroparea labirintului D. A. D. din mormanele de hirtii în mijlocul cărora se mai găsește, precum și căutarea firului conducător al Ariadnei care să ne conducă printre birocrații care au cam pierdut direcția.

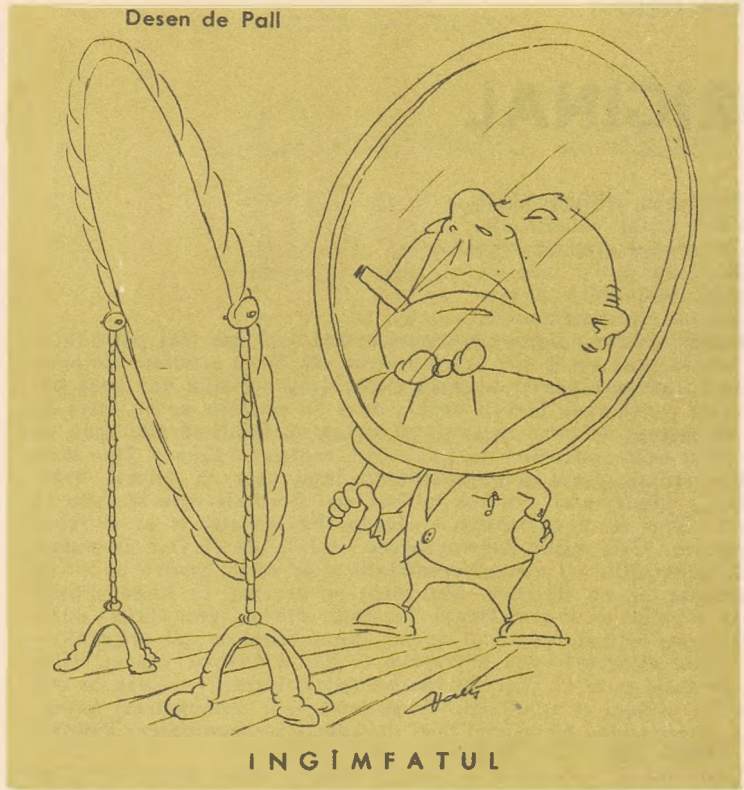
Munții „Șpan“

O eroare frecventă în manualele de geografie este și afirmația că în București nu există munți.

Cerem geografilor noștri să ia neîntîrziat legătura cu tov. Preda Petre, șeful cabinetului tehnic al uzinei „Timpuri Noi“ (înainte ca acesta să mai aprobă niște cutii „sistematice“ de evacuare a șpanului, care, de astă dată s-ar putea dovedi practice) și să purceadă la măsurătoarea munților pînă ce aceștia nu devin atât de înalți încît nici cu cele mai puternice telescoape să nu le mai poată da de virf. (Ar fi de altfel un fel de realizare *de virt* a cabinetului tehnic „Timpuri Noi“).

Observație cu caracter climatic

La Fabrica de tricotaie „Bella Brainer“, secția „plușat“, „Urzica“ a observat un fenomen climatic rar intîlnit: aer cu scame. Intrucît ventilatoarele încă n-au fost instalate

INGIMFATUL

iar cele 40 de măști și perii aflătoare la magazia fabricii sînt rezervate pentru expoziția „Protecția Muncii“, propunem purificarea aerului cu hirtie de muște, de care s-ar lipi - eventual - particulele de bumbac zburător. S-ar putea ca cei care răspund de aceasta să nu se folosească de cele 40 de perii pe motiv că a folosi peria... înseamnă servilism. În cazul de față însă sugerăm pe lângă „servilism“ chiar și o atitudine de comandă față de scamă: „Afară!“

Dunărea la cazane

La fabrica de produse zaharoase „Fraga“ s-au executat mari lucrări de refacere. Cu acest prilej, albia Dunării a fost abătută prin secția de șerbet

în care, la ora aceasta, se poate trece de la un cazan la altul în perfectă siguranță cu barca. De lăsători, geografii noștri n-au consemnat nici acest lucru în hîrțile întocmite de ei, astfel că nimeni nu știe de lipsa garniturilor la țevile de răcire a șerbetterelor, (nici măcar tov. ing. Huțuțucă Androne, șeful secției de întreținere a instalațiilor fabricii).

Să fie sancționați geografii și evidențiat tov. Huțuțucă, intrucît acesta din urmă, baremi, a dat drumul caloriferului, iar dacă nu-l mai poate oprî la nevoie (vezi secția „bomboanerie“) vine na nu e a lui, ci a bomboanelor care refuză să se întărească la temperaturi ridicate. De unde reiese că o temperare, totuși, se cuvine cuiva.

A opta minune a lumii

Și, în sfîrșit, revenind la problemele de arheologie, vom afirma că a opta minune a lumii este o lucrare mult mai înaltă decît piramida lui Keops și anume: coșul cazanului de forță al fabricii „Fraga“, construit de uzinele „Mao-Tze-dun“.

...Și au lucrat, mare, la coș, și tot nu trăgea. Și l-au mai lungit cu vreo cîțiva metri, dar el tot nu trăgea. Și l-au mai cîrpit vreo doișpe metri... și acum a tras. Dar a tras prea tare și n-a mai mers cazanul, proiectat tot de inginerul Tomas de la „Mao-Tze-dun“. Și au mai tălat din coș, și iar au adăugat, încît pînă la urmă... a repus „Fraga“ în funcțiune vechiul cazan de forță și a păstrat ca zănel fabricat de uzinele M.T.D. ca piesă de muzeu pe care arheologii încă n-au consemnat-o unde trebuie. Ne facem noi datoria s-o consemnăm și, fiindcă tot e vorba de „tras“, să fie trași la răspundere cei care au provocat atita bătăie de cap într-o... „bomboană“ de fabrică.

Concluzia?

Apartine geografilor și arheologilor! Iar în caz extrem - și numai benevol - celor vizați... mai sus.

A început fabricarea țesăturilor din nailon românesc

— Ma chère, e nailon original, din... „pachete“!

Desen de Noblescu

ORIGINAL

100%

Șeful meu, arhitectul Cutare, nu e ca toți ceilalți șefi. Este în primul rând un original. Dacă pui o mie de arhitecți să-ți facă o mie de case cu cîte patru etaje, nouă sute nouăzeci și nouă vor semăna mai mult sau mai puțin între ele. A mia casă va fi însă unică în felul său. Dacă celelalte vor avea geamuri mari, ea va avea geamuri mici; dacă celelalte vor avea pereții albi, ea va avea pereții negri; dacă în celelalte se va intra pe ușă, în asta se va intra negreșit pe fereastră. Inutil să mai spun că asta va fi casa construită de șeful meu, arhitectul Cutare. Ține mult la personalitate. Dacă ai personalitate, intri ușor în istoria arhitecturii - gîndește el. Dorința lui cea mai fierbinte este să intre în istorie. Cine intră în istorie, e cineva. Posteritatea îi va fi recunoscătoare. Generațiile își vor aduce aminte de el. Dar nu numai de el. Generațiile își vor aduce aminte și de mine, pentru că tot ce protejează el, eu desenez. Sint mina lui dreaptă. Pe lângă dînsul, crește nivelul meu profesional. Pe lângă dînsul, voi ajunge și eu odată cadru ridicat. Voi fi și eu șef. Bineînțeles, un șef original.

- Măi băiatule! - așa îmi spune el mie. - A sosit ceasul, băiatule, să arăți și tu ce poți. Îți încredințez o lucrare: o casă cu trei etaje. Ai prilejul să te afirmi. Ai prilejul să-ți demonstrezi priceperea și inițiativa. Ai prilejul să-ți dovedești personalitatea. Viitorul e în mîinile tale. *Alea jacta est!*

Cînd știi că viitorul e în mîinile tale, că *alea jacta est* și că trebuie să te afirmi, nu poți sta cu mîinile încrucișate. Trece la treabă. Nu dormi ci calculezi, nu mîncîni ci cercetezi, nu te plîmbi ci desenezi. Pe masa de lucru, etajele încep să apară ca o fotografie în baia revelatoare. Intii temelțiile, pe urmă zidurile, apoi acoperișul, fațada cu ferestre și balconașe...

Desen de Denis Grebu

- Ce fel de FEROMETAL e ăsta? Are tot felul de aparate și nu are nituri pentru pantaloni!

- Fațadă cu balconașe? - se încruntă șeful, la vederea proiectului meu. - Asta e personalitatea dumitale? Asta e inițiativa creatoare? Balconășe! Cincizeci la sută din case au fațade cu balconășe! Instinctiv am scos guma din buzunar.

- Le desființăm imediat. Va fi o fațadă fără balconășe.

- Cincizeci la sută din case au fațade fără balconășe. Îți arunci personalitatea pe gîrlă, băiatule! Să nu ne jucăm cu fațada, cînd e în joc viitorul dumitale!

Are dreptate șeful, să nu ne jucăm. Nu e bine cu balconășe, nu e bine fără balconășe, atunci cum e bine? Tot șeful, săracul, găsește salvarea: e bine cu balustrade. În loc de balconășe, vom pune la ferestre numai balustrade. E estetic, e original și se previn accidentele. Trebuie să modifice proiectul. Nu dorm, nu mîncîni, nu mă plîmb. Calculez. Desenez. Acum, fațada parcă e altă fațadă. Ferestrele parcă sint alte ferestre. Dar șeful tot nu e mulțumit. Asemenea ferestre se găsesc peste tot. Sint comune. Sint ordinare. Se vede cît de colo că-s plagiate.

- Cu ferestre plagiate vrei să crezi un proiect original, băiatule?

Sint rușinat că am putut să comit asemenea ferestre. Toate se deschid în afară. Jumătate din case au ferestre care se deschid în afară. Aș putea să le fac să se deschidă înăuntru, dar jumătate din case au asemenea ferestre.

- Atunci, ce să fac?

- Vom face un proiect original sută la sută. Nici afară, nici înăuntru. Vom pune în joc inițiativa creatoare. Vom pune la bătaie inspirația. Inspiră-te, de exemplu, de la C.F.R.

- De la C.F.R.?

- Sigur. Acolo sint ferestre care nu se deschid nici afară, nici înăuntru. O gașă cu ferestre de accelerat - iată prototipul proiectului original, iată dovada personalității.

Iarăși nu dorm, iarăși nu mă plîmb, iarăși desenez. Proiectul meu apare într-o nouă formă. Cu ferestrele pătrate, fațada parcă e o tablă de șah. Șeful e mulțumit de ferestre. Dar...

- Ce e asta?

- Acoperișul.

- Acoperiș, în secolul douăzeci?! Acoperișul e reminiscență din evul mediu. Cu el nu intrăm în istorie. Așa n-ai să te afirmi niciodată, băiatule.

- Aoleu! ce mă fac?

- În locul dumitale, aș scoate acoperișul. Aș pune terasă. În mijlocul terasei, aș pune o piscină, iar în mijlocul piscinei aș sădi un pom. Să vadă tot orașul casa cu pom în viri. Să vadă turiștii și să întrebe de numele arhitectului care a construit-o. De jur-îm-prejur, pui balconășe...

- Parcă spuneați...?

- Balconășe la ferestre, ce banalitate! Dar balconășe la acoperiș, e ceva ultra. Dacă vrei să mă împodobești fațada, vei pune basorelieful și statul. Deasupra ferestrelor, poți așeza niște ingerași. Pe cornișe, poți pune gladiatori, iar lângă fiecare ușă cîte un matador.

Sînt cum, cu fiecare nouă variantă, proiectul meu devine tot mai desăvîrșit. Sînt că edificiul pe care-l voi înălța va purta pecetea personalității mele și a șefului meu. Nu va semăna cu nici o altă construcție de nicăieri. Numai să poată realiza meșterii tot ce am prevăzut noi în proiect. Pentru terasă, am angajat tehnicienii de specialitate și grădinari. Pentru ornamentații, am chemat artiștii plastici. Pentru ferestre, am angajat specialiștii de la gară. Tot ei au făcut și instalațiile interioare.

Cînd a fost gata clădirea, șeful a pus să se graveze la intrare numele lui și al meu. M-a felicitat pentru realizare. Pe urmă, l-am felicitat eu pe el. Pe urmă, amîndoi am felicitat colectivul care ne-a ajutat, după care colectivul ne-a felicitat pe noi. Apoi, a venit comisia de recepție...

Lipsiți de personalitate, cei din comisie n-au înțeles originalitatea proiectului, întrucîmpată în ferestre, în balustrade, în pomul de pe acoperiș. Au cerut mai întîi să intre înăuntru. Cu acest prilej, s-au întîmplat două lucruri: mai întîi președintele s-a lovit la intrare cu capul de fruntea unui matador și, al doilea, a trebuit să urcăm cu toții pe scară, constatîndu-se atunci pentru prima oară că, din eroare, clădirea n-a fost prevăzută cu lift. Pe scară, am căzut de vreo două ori, fapt care a dovedit că n-ar fi fost rău dacă se prevedea în proiect o iluminare oarecare în acest sector. Bineînțeles, am arătat imediat că răul se remediază ușor, intrucît locatarii își vor putea procura cîte o lanternă de la magaziniile de specialitate. Cu acest prilej, președintele comisiei a atras atenția că n-ar fi rău dacă locatarii și-ar procura și busole, intrucît ne-a trebuit o jumătate de oră ca să găsim țesătura din apartamentele etajului II. Privind ferestrele, întreaga comisie a fost unanim ulmită, găsind pe pervaz inscripții pentru poligloți cu texte ca: *"E periculos sporgersi - Nicht hinauslehnen"*. Tot atît de mirată a rămas comisia cînd a găsit în camerele de baie inscripții analoge care vesteau în patru diverse limbi europene că: *"Este interzis a se tolosi în timpul opririi în stații"*. Noroc că din cauza intinericului nu s-au băgat de seamă semnalele de alarmă instalate pe culoare.

La ultimul etaj, am stat vreo două ore, timp în care am căutat cu toții scara care duce spre terasă. Pînă la urmă, a trebuit să dau fuga la birou și să aduc planurile. Cu planurile în mînă, o realitate crudă a apărut în fața noastră: scara a fost omisă din proiect. Terasa, splendidă terasă cu piscină și pom, cu balconășe de jur-îm-prejur, nu este accesibilă decît cu o scară de pomperi, sau cu ajutorul unui heliicopter.

Proces-verbal de recepție nu s-a mai făcut. S-a făcut proces-verbal de constatare. S-a consemnat acolo că trebuie construite alte instalații. S-a mai consemnat că trebuie instalați în birouri alți constructori, sub pretext că pînă nu instalez alți constructori, nu poți construi alte instalații. Păcat! Tocmai în momentul cînd ne afirmaserăm atît de bine cu un proiect într-adevăr original!

SERVICIUL DE PUBLICITATE SI RECLAMA URZICA

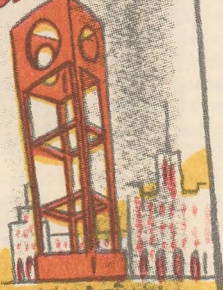
Evitati
SERVICIUL DE PUBLICITATE SI RECLAMA URZICA

MAXIMUM DE REZISTENTA
VA OFERA

TIGARA DE FOI
Extra

Nu sunteti punctuali?

ARANJATI-VA INTILNIRILE LA
CEASUL DIN PIATA SCIENTE

TRAVIATA

D.D.T.

Relache
SE JOACA CU CASA INCHISA

A. POCH ST.

MIRCEA DAVELESCU

Organizarea poetului

Sint sigur că te crezi original
In dezorganizarea ta, poete,
Măninci la foame și te-adăpi la sete,
Exact ca oriceare animal.

Esti rob al simțurilor, măi băiete,
Căci nu respecti orariul social,
Te-am prins dormind la matineu în stal
In timp ce noaptea migălești sönete.

Mai mult decât atât, chiar cînd lucrezi
Stai cu creionu'n gură și visezi,
Furîndu-ți astfel propria căciulă.

Așa-mi vorbi un bun stătuitor
(Cu patos și convingere destulă)
De meserie planificator.

DICTIONAR DE BUZUNAR

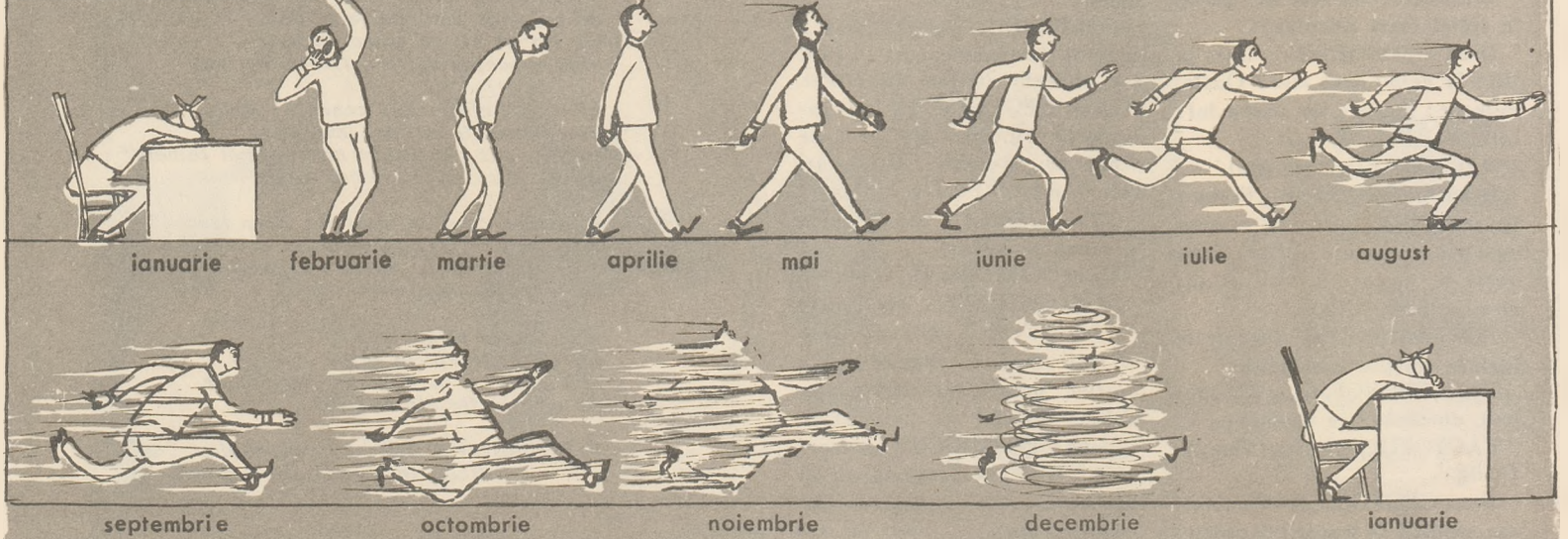
(Ediție văzută și trăită)

- Bucătărie = Spațiu rezervat pentru birfeli.
- Buletin meteorologic = Apă de ploaie.
- Conservă = Cutia cu surprize.
- Ceas public = Abuz de încredere.
- Hol = Sala pașilor sonori.
- Halbă = Spumă la gură.
- Încălzire centrală = Frig patru zile pe săptămână.
- Lapte praf = Vacă la pachet.
- Portar = Aparat de recepție și emisie.
- Șosete = Semn că vine iarna.
- Telefon = Parada modei.
- Televizor = Invazie de oaspeți.
- „Urzica” = Tentativă de umor.

DAN MANOLESCU

A S A L T U L

Desen de I. Davidescu

ianuarie

februarie

martie

aprilie

mai

iunie

iulie

august

septembrie

octombrie

noiembrie

decembrie

ianuarie

NU VINE liftul

D-na GEORGESCU (Deschide ușa de la intrare în bloc cu piciorul, fiind aproape acoperită de plase și pachete): De ce Dumnezeu n-oți fi ungind ușa asta! Toată ziua stai și cășcați gura! Au! Săi, Ghiță... săi, omule... n-ai auzi? Săi că-mi cad toate pachetele... (lătrat de ciine)... Ghiță... Nu vezi că lovește ușa pe Pufușor!... Zi-i, merge?

PORTARUL: Da, doamnă, merge... l-a reparat chiar azi. Trântise cineva ușa la patru și se stricase o drăcie...

D-na GEORGESCU: Ce patru? Care patru? Fără aluzii, auzi? Cind m-ai prins pe mine trântind ușa, ai? (Apasă pe buton. Se duce la ușa de intrare și scoate cureaua lui Pufușor care se agățase acolo. Portarul a urmat-o, culegându-i pachetele care cădeau pe jos. Revine la lift) Nimic! (Bate cu piciorul în ușa de la lift). Și spuneai că merge...

PORTARUL: Chiar acum a urcat cineva la doi. L-o fi lăsat deschis...

D-na GEORGESCU: Ușa la lift! (bate în ușa) Ușa... ne simțim... Săi Ghiță, că scap ouăle! Liftul, blestemăților! Că greu te mai miști, Ghiță! Na, ține și laptele! Ușaaa! (se aude o ușă deschizându-se).

POPEASCA: Simt că-mi ies din minți. Ce țipi așa? (trintește ușa).

D-na GEORGESCU: De ce-a trântit ușa? Și mai zice de alții... (strigă) Liftul! Și tu ce te holbezi la mine, Ghiță, prinde ciinele...

PORTARUL: Păi... ouăle?... laptele?

D-na GEORGESCU: Ușaaa! Ușa la lift! Vezi că-l verși! (se deschide o altă ușă).

ILIESCU: Innebunesc! Nu mai poate omul dormi în casa asta!

D-na GEORGESCU: Ce, te-am pus eu să dormi? Dormi și dumneata cind doarme toată lumea... Ușa... laptele Ghiță!... ușaa!

ILIESCU: Am fost de gardă la spital toată noaptea!

D-na GEORGESCU: Ușa la lift! Și ce-mi pasă mie? Ouăle. Pufușor! Fiecare cu slujba lui! Liftul!

ILIESCU: (trintește ușa).

D-na GEORGESCU: Frumos îți șade, Ghiță! Te uști la mine cum mă chinulesc și stai... Pină acum te duceai de trei ori sus și-mi aduceai liftul...

PORTARUL: Păi... (ușa de la intrare scârție enervant).

D-na GEORGESCU: Ce zgomot, domnule! ce zgomot!...

FACTORUL: Poștaa! Familia Cîrlig!

D-na GEORGESCU: Ce zbieri așa, omule? Te trezești în codru?

(bate cu piciorul în ușa de la lift) Liftuuul!

D-na GEORGESCU: Și spuneai că l-a reparat... Lua-lar naiba de lift, că mai bine n-ai fi! (se aude o ușă deschizându-se).

O BĂTRINĂ: Ce are, maică? Cum de s-a întâmplat?

D-na GEORGESCU: Uite că s-a întâmplat! Și tu, ce te amesteci? Liftul! Ușaaa... (se aude mai multe uși deschizându-se perind).

PORTARUL: Mai încet, doamnă, că ies cu toții... A ieșit și surdul... (se aude mai multe voci: ce-i, cine-i? Aha, Geor-geasca!).

UN BĂTRIN SURD: Ce e, Ghiță, s-a apucat să repare căzanele?

D-na GEORGESCU (tipind ca pentru un surd): S-a stricat iar liftul! Mă auzi?

BĂTRINUL: Auzi! Pe dumneata te aud totdeauna!

D-na GEORGESCU: (dă cu piciorul foarte tare în ușa liftului): Na! Am obosit, nu mai pot nici să strig. Strigă tu, Ghiță! (lovește cu disperare în ușa) Ce taci, omule, n-ai auzi că eu nu mai pot! Liftul! (se aude două, trei uși).

POPEASCA: Imi crapă capul!

ILIESCU: Innebunesc!

BĂTRINA: Vai de mine!

BĂTRINUL SURD: Nu se mai aude nimic. Ce hărmălaie, dom'le!

PORTARUL: Tăceți, doamnă, pentru Dumnezeu, tăceți! S-a adunat lumea în fața blocului... Uitați-vă! Pofitim, un trecător chiar vine incoace.

D-na GEORGESCU: N-are decît! (ușa de la intrare geme).

TRECĂTORUL: Arde? Să chem pompierii?

D-na GEORGESCU: Cheamă-i, dom'le, cheamă pe cine știi, numai să meargă!

TRECĂTORUL: Să meargă? Ce să meargă?

TOȚI: Liftul!

TRECĂTORUL: Dar ce, e defect?

PORTARUL: Mergea pină a a venit dumneaai... cum a venit, s-a stricat! (lătrat de ciine).

D-na GEORGESCU: Fără insinuări! Pufușor! Nu urca pe scară că obosești! Uite că-l repară nenea, Pufușor!

TRECĂTORUL: (Se apropie și apasă pe buton).

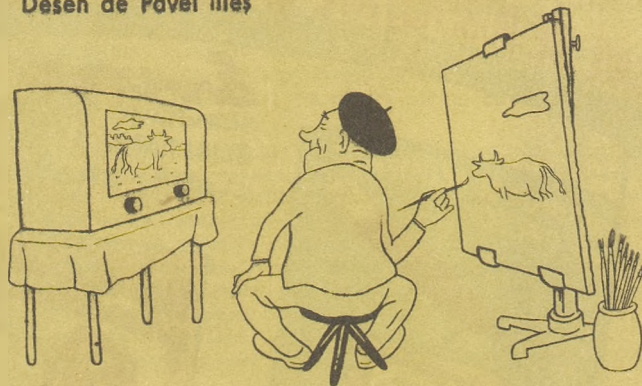
D-na GEORGESCU: Nu vine!

TOȚI CEILALȚI: Nu vine!

TRECĂTORUL: Nici nu poate să mai vină... A venit de mult... Pofitim, urcați (deschide ușa. Cabina liftului se luminează).

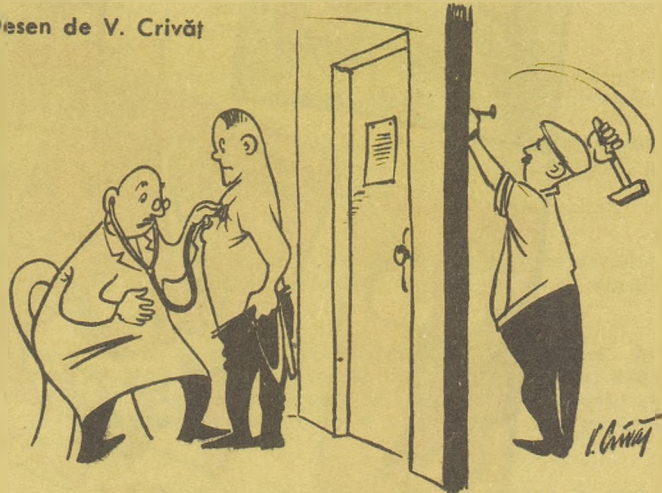
D-na GEORGESCU: Extraordinar! Vai, ce-nseamnă să fii bărbat!... Hai Pufușor! Dă Ghiță, ouăle!...

Desen de Pavel Ilies

PICTORUL: — „Nu se poate spune că nu țin legătura cu terenul!”

Desen de V. Crivăț

— Formidabil!

RADU CALOMFIR

Vîntul

*O adiere firavă de vară
crescînd în aripi, se făcuse vînt
— un vînt zglobiu ce colinda prin țară
pe aproape de livezi și de pămînt.*

*Smulgea o frunză, mîngîia pădurea,
se hîrjonea cu fluturii în zbor
și iar, zburdalnic, o pornea aiurea
ghiduş și nimănuî folositor.*

*Pe-un cîmp întins a dat de-o jucărie
cu aripi de şindrilă la mijloc.
Ce ris pe el, ce mare bucurie
cînd a-nceput să le-nvîrtească-n loc.*

*Și nici o clipă nu-i venea să steie,
așa distracții întîlnea mai rar.
— „S-a pus pe treabă vîntul, măi femeie!”
glumi din casă harnicul morar.*

*— „Adică cum, cu asta fac oreo treabă?
Ajut cui? Pesemne m-am prostii!”
Și vîntul cică a plecat în grabă
iar aripile morii s-au oprit...*

*Aidoma cu vîntul dus în zare,
la tel de sterpi la fapte și ostili,
sînt oamenii ce nici din întîmplare
nu vor să fie altora utili.*

*P. S. Morarul însă, om prevăzător,
a instalat în moară și-un motor.*

URZICUȚO DRAGĂ,

Tare rău ne pare tuturor locuitorilor din comuna Brădești (raionul Filiași, regiunea Craiova) că tovarășul Leoveanu Nicolae a fost destituit din funcția de gestionar al cooperativei.

Gestionar ca el n-o să mai găsim. Avea el un meșteșug special de a vinde orice marfă cu cite un leu sau doi mai mult, la metru sau la kilogram. Ba, uneori, chiar cu... 100 de lei mai mult.

De pildă, alcoolul, care - după cum știi - costă 50 de lei litrul, el se pricepea să-l vîndă cu... 150. Dintr-un litru de alcool, în care amesteca niscaiva bucureni cu... patru litri de apă, făcea... cinci litri de basamac, pe care ni-l vindea cu 30 de lei litrul. Va să zică îl costa 50 iar 100 lei îi rămînea cîștig.

Și d'asta zic: rău ne pare că a fost destituit... abia acum.

Văduva C. Nicolae
comuna Brădești, raionul Filiași

DRAGĂ URZICUȚO,

Povățuiește pe cine vrea să-și cumpere mobilă s-o cumpere de la magazinul nostru din Galați, fiindcă în acest magazin vîndem marfă provenită de la fabrica de mobile „I PROFIL” din București, bd. Dimitrov nr. 8, ale cărei produse prezintă două mari avantaje.

Intii, mobilele sale nu mai trebuiesc... progravate ulterior,

deoarece ne sosesc gata zgîrîtate, din cauza prostului ambalaj în care ne sînt expediate cu trenul.

Al doilea: aceste mobile ocupă în casă loc puțin, deoarece această fabrică are un excelent sistem de expediție: nu trimite garnituri complete.

De exemplu, o garnitură de cameră-studio, model „Miorița”, e compusă din șase piese: pat, dulap, birou, bufet, etajeră și masă. Prea multe. Ar ocupa spațiu. Deci „I PROFIL” București, dîndu-și seama că greșete fabricînd garnituri complete, caută să-și repare greșeala măcar cu prilejul expediției. Așadar, cînd primește de la noi o comandă pentru 9 garnituri (9x6=54 de piese), „I PROFIL” expediază imediat - cu vagonul nr. 121.204 - numai... 25 de piese: 9 etajere, 9 dulapuri, 6 mese, 1 bufet și... nici un pat.

Pesemne, dragă Urzico, că în paturile pe care fabrica „I PROFIL” București nu le expediază la Galați, dorm, ziua, de-a-n-picioarele, funcționarii de la serviciul de expediție al fabricii.

Salariații „Magazinului de mobile O.C.L. Produse Industriale” Galați

URZICO,

Am primit de la fabrica „Pavel Tcacenco” București o cantitate de șosete care urmează să fie distribuite prin magazinul nostru. Fiecare pereche de șosete poate fi asemănată cu o pereche de brățuri, fiindcă nu te îmbracă decît pînă la călcii. Partea de sus lipsește cu desăvîrșire. Probabil că celor care au confecționat asemenea șosete le lipsește și lor partea de sus, cu alte cuvînte, capul.

Și cînd n-ai cap, vai de picioare. N-am avea nimic împotriva dacă n-ar fi vai de picioarele cumpărătorilor.

Marinescu Virgil
O.C.L. Produse Industriale
Mag. nr. 11
Constanța

URZICUȚO,

Cred că ar trebui să se întocmească, pentru uzul raionului Carei (regiunea Baia Mare), un

CONȘTIINȚĂ PROFESIONALĂ I

— Îți prezic că după plecarea de la mine vei avea o pagubă de o sută de lei!

Desen de Șerban

URZICUȚO,

Să știi că e adevărată vorba: cite bordete, atîtea obicei.

De exemplu, eu am un obicei: să-mi apăr pîngelele de la panțofi și de la bocanci, punîndu-le blacheuri, fiindcă sînt practice și ieftine: 29 de bani bucata.

Dar tovarășii de la cooperativa din comuna Podul Turcului (reședința raionului nostru Zeletin) au alt obicei: să vîndă aceste blacheuri cu preț... înzecit, adică în loc de 29 de bani bucata, cu... 2 lei și 90.

Luați la întrebări, umblă cu un fel de explicație: că „Icom-reglocoop” Bacău, care le-a trimis blacheurile cu factura nr. 4034 din 11.VI.1957, le-a facturat greșit: pe 2,90 lei bucata în loc de 0,29 lei, dar că ulterior cu scrisoarea nr. 10550 din 18. VII.1957 le-a comunicat greșeala, anunțîndu-i să le vîndă cu 0,29 lei, nu cu 2,90.

Mă rog, să zicem că explicația e clară. Dar nu mai e clar pentru ce cooperativa din Podul Turcului a continuat să vîndă blacheurile cu 2 lei și 90 bucata.

Incît, dragă Urzico, lucrurile stau așa: dacă pîngelele mi le apăr singur, punîndu-le blacheuri, - de cei care mă... pîngolesc la costul blacheurilor, te rog să mă aperi tu.

Ionescu Sabîn
comuna Craidorolț, raionul Carei

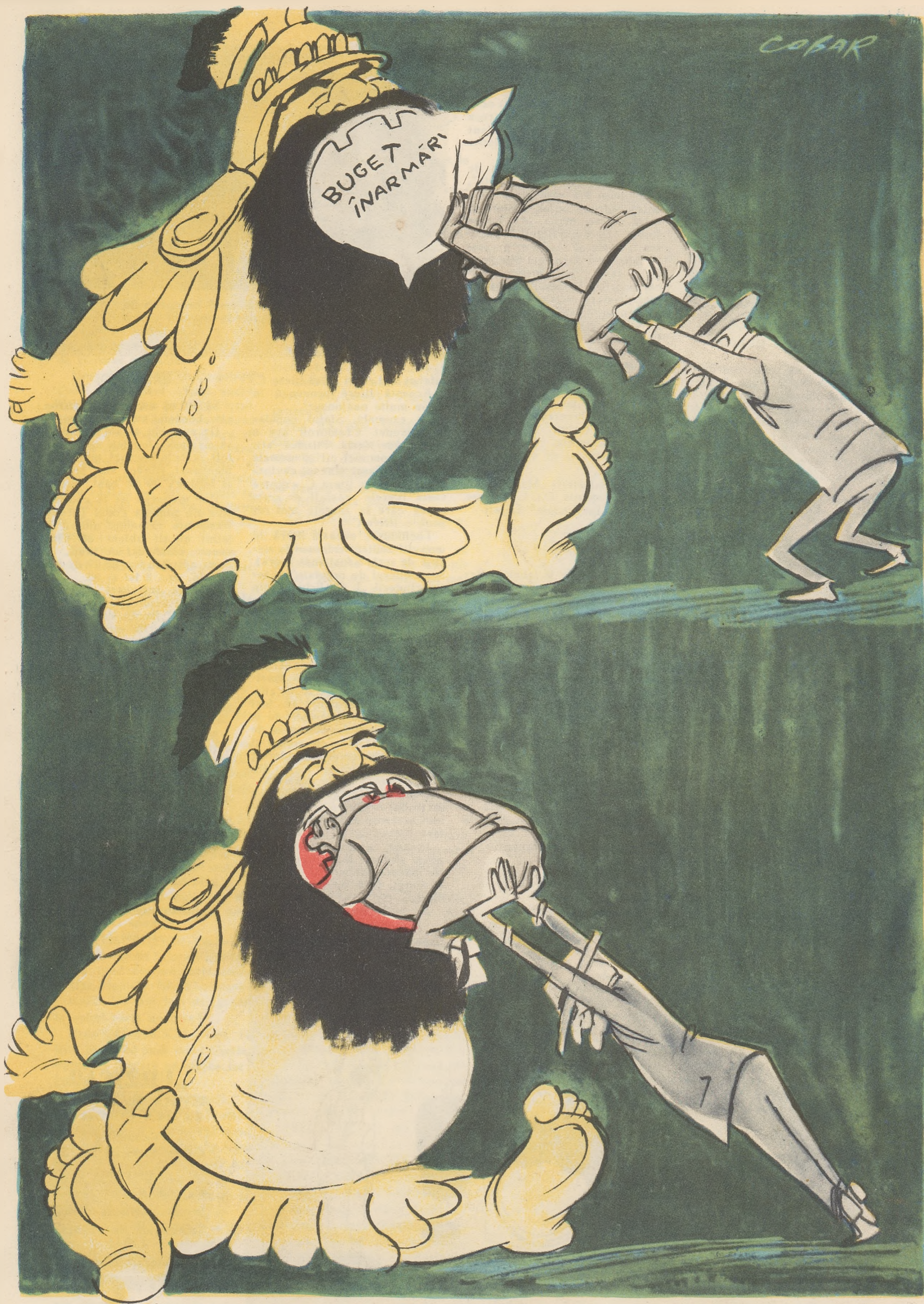
Horinceanu Nicolae
comuna Glăvănești,
raionul Zeletin

Omul face haina...

...și haina face pe om...

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

Supraalimentare sau politica occidentală de întărire a războiului rece